

จินตวิรุณปริทัศน์ ๑

เขียนและเรียบเรียงโดย มิรายณีย์

จินตวีร์ปริทัศน์ ๑

เขียนและเรียบเรียงโดย มิรายณ์

จัดพิมพ์ในรูปแบบหนังสืออิเล็กทรอนิกส์โดย

MiRAYEBOOK (facebook.com/mirayebook)

พิมพ์ครั้งแรก พฤษภาคม ๒๕๕๓

พิมพ์ครั้งที่ ๒ สิงหาคม ๒๕๕๔

พิมพ์ครั้งที่ ๓ กันยายน ๒๕๕๔ (ปรับปรุงล่าสุด)

สงวนลิขสิทธิ์บางประการตามสัญญาอนุญาต ครีเอทีฟ คอมมอนส์
ที่ CC BY-NC-ND 3.0 อนุญาตเฉพาะให้มีการเผยแพร่ทาง
อินเทอร์เน็ต โดยแสดงที่มา หรือดาวน์โหลดเพื่ออ่านเป็นการ
ส่วนตัวเท่านั้น ห้ามดัดแปลงส่วนหนึ่งส่วนใดอันเป็นการละเมิด
รวมถึงห้ามตีพิมพ์รูปเล่มเพื่อทำซ้ำสำหรับจำหน่ายในเชิงพาณิชย์
เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากผู้เขียนเป็นลายลักษณ์อักษร

สารบัญ

	หน้า
จากข้าพเจ้ามีรายฉู้...ถึงครูจินตนา	4
ศิรษะมาร	5
มนุษย์สังเคราะห์	10
เทพหัตถ์เทวี	16
สาวสีทอง	23
ขวัญหนี	31
สาวสยอง	34
สาวนรสิงห์	41
วังไวคุณท์	49
มิติเร้น	54
ผาโห่งพราย	59
ประวัติ อ.จินตนา โดยย่อ	65

facebook.com/mirayebook

จากข้าพเจ้ามิรายणी...ถึงครูจินตนา

ข้าพเจ้าเชื่อเสมอว่านักเขียนทุกคนย่อมมีครูในงานเขียนของตน ตัวข้าพเจ้าเองก็เช่นกัน จวบจนทุกวันนี้งานเขียนของครู ส่วนมีส่วนช่วยขับเคลื่อนให้ข้าพเจ้ามั่นคงในแนวทางของตนเรื่อยมา ข้าพเจ้าจึงมีอาจหนึ่งเฉยหรือปล่อยให้กระแสเวลามาชะเอาความอู้อะของครูไป

เช่นนี้ จินตวีร์ปริทัศน์ จึงถือเป็นความตั้งใจอันแน่วแน่ของข้าพเจ้า ที่จัดทำขึ้นเพื่ออุทิศไว้ซึ่งอนุสรณ์แด่ครูผู้ล่วงลับ 'จินตวีร์ วิวัธน์' นรินทร์นาม

เท่าที่ข้าพเจ้าจักสามารถ

เทิดไว้แต่ครู

มิรายणी

๒๔ พฤษภาคม ๒๕๕๓

ศิระมาร

ประพันธ์ในนามปากกา จินตวีร์ วิวัธน์

พิมพ์ครั้งแรก พ.ศ. ๒๕๓๑

พิมพ์ครั้งที่สอง พ.ศ. ๒๕๓๖ สำนักพิมพ์รวมสาส์น

เหตุที่เลือก ศีรษะมาร มาทบทวนเป็นเรื่องแรก ส่วนหนึ่งเพราะเรื่องนี้ตีพิมพ์ครั้งแรกในปีที่ อ.จินตนา ท่านล่วงลับ อีกทั้งยังเป็นเรื่องที่มีแนวคิดและจินตนาการอันโดดเด่นเหนือล้ำกาลเวลาเป็นอย่างมาก

โดยศีรษะมารนั้น เป็นเรื่องราวของศัลยแพทย์มือทองผู้อ่อนโยนและสุขุม นายแพทย์ปิติ วิเชียรภัทร ที่ต้องทุ่มเทความรู้ความสามารถทั้งหมดเพื่อรักษาชีวิตของหลานสาวทั้งสองคนเอาไว้คือ ปิลันธา และ วิพารี เพราะคนหนึ่งประสบอุบัติเหตุจนต้องสูญเสียร่างกาย แต่ในขณะที่เดียวกัน อีกคนหนึ่งก็ถูกฝ่ายที่สูญเสียจึงจะเอาทั้งร่างกายและคนรัก

ในวันที่ปิลันธาประสบอุบัติเหตุทางรถยนต์อย่างรุนแรง จนกระทั่งศีรษะและลำตัวแยกขาดจากกัน ในวันนั้นเองก็เช่นกัน ความอาриและฝีมือด้านศัลยแพทย์ของหมอปิติ ได้ถูกปิลันธา หลานสาวนำมาใช้เป็นเครื่องมือซื้อชีวิต จนเกิดเป็นศีรษะมารอันร้ายกาจ ศีรษะมารที่เต็มเปี่ยมไปด้วยพลังจิต พลังอำนาจ และแรงริษยาต่อวิพารีหลานสาวอีกคน ซึ่งมีพร้อมสรรพทั้งรูปร่างสวยสด อรชร และคู่หมั้นหล่อเหลาที่รักเธออย่างหมดหัวใจ

แม้หมอปิติจะพยายามต่อหัวกับตัวของปิลันธาเข้าด้วยกัน กระนั้นการฝืนกฎแห่งกรรมก็มีอาจหยุดยั้งความเสื่อมสลายของร่างกายได้ ถึงจะมีชีวิตและวิญญาณแต่ร่างกายของปิลันธากลับเริ่ม

เนาเปื่อยลงทุกขณะ กลิ่นสาบสาวที่เคยทำให้หนุ่มน้อยหนุ่มใหญ่ ต้องลุ่มหลงก็มีอันกลายเป็นกลิ่นซากเนา ไม่ว่าจะปล้นธำจะเดินไปที่ใดกลิ่นศพก็โชยไปที่นั่น และนับวันก็ยิ่งเนาเหม็นขึ้นเรื่อย ๆ

มีเพียงศิระมะที่ยังคงสภาพไว้ได้ด้วยน้ำยาชนิดพิเศษของ หมอปีติ เธอจึงต้องการร่างใหม่ และร่างนั้นก็จำเป็นต้องระหองระแหงพอที่จะทำให้ใครต่อใครได้หลงใหลโดยเฉพาะ สักการคู่มั่นของวิพาริ

เมื่อปล้นธำต้องพบกับความสูญเสียครั้งใหญ่ก็ปล้นเคียดแค้นชิงชังและริษยาต่อวิพาริ ปล้นธำจึงพร้อมจะเป็นมารเพื่อช่วงชิงทุกอย่างมาเป็นของตนให้จงได้

แม้จะไม่มีร่างกายอีกแล้ว...ก็ตาม

จากเรื่องย่อที่ได้เกริ่นอย่างคร่าว ๆ เชื่อว่าหลายคนคงคิดเลยเถิดไปไกลว่า ศิระมะมาร เป็นนวนิยายสยองขวัญแนวผีเต็มสูบ ซึ่งหากใครเผลอเผลอคิดไปเช่นนั้นแล้ว คงต้องขอบอกว่า ผิดคนนัด

เพราะ ศิระมะมาร เป็นนวนิยายวิทยาศาสตร์ที่อธิบายการมีอำนาจเหนือธรรมชาติของศิระมะมารด้วยหลักการของ ‘พาราไซโคโลยี’ หรือที่เรียกกันเป็นภาษาไทยว่า ‘ปรจิตวิทยา’ อย่างเช่น เทเลพาที (การแทรกจิตด้วยจิตเพื่อส่งคลื่นความคิด), เลฟวิเตชัน (การใช้จิตควบคุมความโน้มถ่วงเพื่อการลอยตัว), ไฮโคคิเนซิส

(การควบคุมวัตถุให้เคลื่อนที่ด้วยจิต ซึ่งภายหลังเปลี่ยนมาเรียกว่า เทเลคิเนซิส)

เหล่านี้ล้วนเป็นแขนงของ ปรจิตวิทยา อันเป็นศาสตร์ที่ รัสเซียในอดีตเคยทุ่มงบประมาณสนับสนุนอย่างมหาศาล เพื่อก่อตั้งกลุ่มนักวิจัยในโครงการค้นคว้าพลังจิต โดยเริ่มทำกันอย่างจริงจังตั้งแต่ปี ค.ศ. 1920 (พ.ศ. 2463) เรื่อยมา กระทั่งเข้าสู่ยุคเทคโนโลยีทางอวกาศ ทว่าการล่มสลายของสหภาพโซเวียต จนกลายมาเป็นสหพันธรัฐรัสเซียในปัจจุบัน ก็เป็นเหตุให้การวิจัยหลังม่านเหล็กต้องปิดฉากไปโดยปริยาย

จุดเด่นของนวนิยายเรื่องสี่ระยะมารนี้ เกิดจากการที่ อ.จินตนา ได้โยงเอาความเร้นลับเข้ากับศาสตร์ของปรจิตวิทยา จนเราสามารถเชื่อได้ว่า นวนิยายเรื่องนี้เป็นนวนิยายวิทยาศาสตร์ ไม่ได้เป็นแค่นิยายผีที่ขาดเหตุผลรองรับในทุก ๆ การกระทำอันเหนือธรรมชาติของ ปีลันธา ผู้เป็นสี่ระยะมาร

นอกจากนี้ พัฒนาการทางด้านอารมณ์ของตัวละครหลักหลาย ๆ ตัวก็เป็นไปอย่างมีลำดับขั้นตอน เช่นจากขาวไปสู่ดำ หรือจากดำกลับมามีเทา อีกทั้งการวิวัฒนาการตนของสี่ระยะมารก็น่าสนใจไม่แพ้กัน โดยสี่ระยะมารนั้นจะมีระดับจิตกล้าแข็งขึ้นทุกครั้งที่ได้พบกับความสูญเสีย จากคนสู่หัว จากหัวเหลือเพียงสมอง

และสุดท้ายจึงกลายเป็นมาร โดยอาศัยน้ำยาชนิดพิเศษที่หมอปิติ เป็นผู้คิดค้น ช่วยคงสภาพของศิระมารเอาไว้ไม่ให้เน่าสลาย

แล้วอีกสิ่งที่จะขาดไปไม่ได้สำหรับนวนิยายเรื่องนี้ คือ ประเด็นของความรัก ไม่ว่าจะเป็นความรักของหมอปิติที่มีต่อ หลานสาวทั้งสองคือ ปิณฑาและวิพารี หลานสาวสองคนที่มีนิสัย ใจคอตรงกันข้ามกันอย่างสุดกู่ คนหนึ่งโหดเหี้ยมร้ายกาจจนถึงขั้น มาร ทว่าอีกคนกลับน่ารักบอบบางและแสนอารี

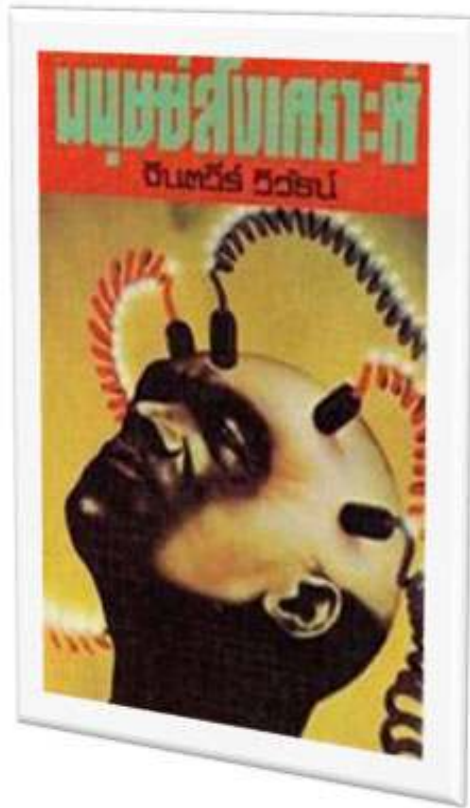
รวมถึงความรักของวิพารีกับคู่หมั้นชื่อสักการ อันเป็น ความรักที่มั่นคงต่อกันและกันอย่างลึกซึ้ง ซึ่งสักการหนุ่มหล่อผู้นี้ เองที่ปิณฑาแอบหลงใหล แต่จะอย่างไรให้เขามาหลงรัก เพราะ เธอนั้นมีเพียงหัว...

ศิระมาร!

มนุษย์สังเคราะห์

ประพันธ์ในนามปากกา จินตวีร์ วิวัธน์

พิมพ์ครั้งแรก พ.ศ. ๒๕๒๖ สำนักพิมพ์โชคชัยเทเวศร์

สิ่งแรกที่สัมผัสได้จากเรื่องมนุษย์สังเคราะห์ คือความน่ารักน่า
ทะนุถนอมของนางเอกที่มาพร้อมกับความลับบางอย่างในตัวเธอ
ซึ่งยังต้องมีพ่อคอยช่วยปกปิดความลับนั้นไว้ และแม้เธอจะดู
อ่อนแอซี่โรค ทว่าจิตใจของเธอนั้นกลับซ่อนความเด็ดเดี่ยวเอาไว้
อยู่ภายใน

โดยเรื่องราวของมนุษย์สังเคราะห์ มีเหตุเริ่มต้นมาจาก
ศาสตราจารย์ ดร.วิวัฒน์ ภูมิไพโรจน์ นักวิทยาศาสตร์ผู้สูญเสีย
ภรรยาอันเป็นที่รัก ดังนั้นความรักทั้งหมดที่เหลืออยู่จึงมีไว้เพื่อ
ทุ่มเทให้กับลูกสาวเพียงคนเดียว แต่ความรักดังกล่าวนั้นก็กลับ
ก่อให้เกิดอสุรกายน่าประหลาดประหลาด

เหมือนเคราะห์ซ้ำกรรมช้อนเพราะ วิภาจรี บุตรสาวโตน
ของศาสตราจารย์วิวัฒน์นั้น เธอถือกำเนิดมาพร้อมกับความลับ
บางอย่างภายใต้ใบหน้าอันประหลาด ความลับที่ทำให้ วิภาจรี ไม่
เคยมีความสุขเลยในชีวิต แม้เธอจะมีรูปร่างได้สัดส่วนกับสลัก
บรรจงลงบนผิวขาวนวล หรือแม้กระทั่งมีชายหนุ่มลูกเศรษฐี
หน้าตาดีมาคอยอย่าง ทรงกลด มารักก็ตามที

ที่ร้ายไปกว่านั้นก็คือ ความลับในตัวเธอได้กลายเป็นแรง
ขับเคลื่อนให้ศาสตราจารย์วิวัฒน์ผู้เป็นพ่อ ต้องทุ่มเทร่างกายและพลัง
สมองทั้งหมดเพื่อความสุขของลูกสาว จนท้ายที่สุดแล้วจึงเป็นเหตุ
ให้เกิดเรื่องราวเขย่าขวัญถึงขั้นคร่าชีวิตใครต่อใครหลายคน

ชะตากรรมอันบิดเบี้ยวของทุกคนที่เกี่ยวข้องกับเธอ เริ่มมาจากกรณีที่ทรงกลดต้องแ้วไปบ้านของ ดร. วิวัฒน์ เพื่อทำธุระแทนพ่อ ครั้นทรงกลดไปถึงบ้านของค็อกเตอร์สติเฟื่องแล้ว ก็ทำให้เขาได้พบกับวิภาจรีเป็นครั้งแรกและตกหลุมรักในทันที

ทว่ามีสิ่งหนึ่งที่ทรงกลดนึกเป็นห่วงมาตลอดนั่นคือ ขบวนการอาละวาดของอสุรกายที่มีลักษณะเหมือนก้อนโคลนก่อรูปร่างเป็นมนุษย์ เขาเคยเห็นมากับตาตัวเองในวันที่มันออกมาคน และที่สำคัญอสุรกายคนนั้น มันออกอาละวาดในละแวกบ้านของวิภาจรี

กระทั่งมาถึงเหตุการณ์อันเป็นจุดหันเหของเรื่องโดย ดร. วิวัฒน์ ยอมพาลูกสาวไปงานเลี้ยงตามคำชวนของเพื่อนเก่าอย่างพ่อของทรงกลด แล้วในวันนั้นก็เช่นกัน วิภาจรีดูโดดเด่นและสวยที่สุดในงาน ทำเอาทรงกลดเห็นแล้วยิ่งถอนตัวไม่ขึ้นจากรักแรกพบ

ในงานเลี้ยง วิภาจรีได้รู้จักกับวิมล ทั้งคู่ต่างก็คุยกันถุกถอบและเธอได้รู้ว่าวิมลทำงานเป็นเลขานุการของบริษัทของทรงกลด ทว่าระหว่างนั้นจู่ ๆ ก็มีชายเมาสุราเซมาเนียคร่าวิภาจรี ทำเอาวิภาจรีถึงกับล้มตึงลงกระแทกพื้นต่อหน้าวิมล ทั้งที่วิภาจรีกับชายคนนั้นไม่ได้ชนหรือปะทะกัน มันเป็นการกระแทกกันเฉียด ๆ เพียงปลายก้อย แต่แรงเฉียดแค่ปลายก้อยที่ว่า กลับทำให้วิภาจรีถึงกับเซล้มไม่เป็นท่า เธอทรุดตัวกับพื้นและไม่ว่าจะพยายามอย่างไรวิภาจรีก็

ไม่สามารถควบคุมร่างให้ลุกขึ้นยืนได้ ยิ่งวิภาจรีมีท่าที่รวดร้าวราวกับเจ็บปวดไปทั้งร่าง เลขาวิมลก็ยังแสดงอาการตกใจ

ความวุ่นวายทำให้ ดร.วิวัฒน์ รีบตัดสินใจพาลูกสาวออกจากงานและกลับบ้านไป ท่ามกลางเสียงอื้ออึงของแขกเหรื่อและความกังวลของทรงกลด

หลังจากวันงาน ทรงกลดได้ไปหาวิภาจรีที่บ้าน แต่พบว่าเธอต้องนั่งอยู่บนเก้าอี้เข็นตลอด ไม่สามารถเดินเหินได้เอง กระทั่งหลายวันผ่านไปเมื่อวิภาจรีหายดีแล้ว เธอจึงขอพ่อออกไปเดินเที่ยวห้างสรรพสินค้า ซึ่งพ่อเธอก็อนุญาตโดยให้คนขับรถพาไป

วิภาจรีได้เจอกับเลขาวิมลเข้าโดยบังเอิญที่ห้างสรรพสินค้า ฝ่ายวิมลเองก็ดีใจมากที่ได้เจอกันอีกครั้งและเห็นเธอเดินเหินได้ อย่างสะดวก วิมลจึงเอ่ยปากชวนกันไปทานมื้อเที่ยงด้วยกัน

ระหว่างที่อาหารเสิร์ฟขึ้นโต๊ะ บริกรถูกคนชุ่มซำมชนเอาชามถ้วยเดียวคว่ำ น้ำซุปร้อน ๆ หกรดต้นขาของวิภาจรีเข้าอย่างจัง ทั้งที่วิมลและบริกรต่างพากันตกใจ แต่วิภาจรีกลับมีท่าที่เรียบเฉย ซ้ำยังใจเย็นหยิบเอาผ้าเช็ดหน้าออกมาจากกระเป๋า เธอค่อย ๆ เช็ดน้ำซุปรที่เปื้อนกระโปรงออก ทำราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้นทั้งที่ลูกน้ำร้อนจัดลวกเอา ครั้นวิมลถามว่าร้อนไหม เธอก็พาลซื่อตอบไปอย่างคนโกหกไม่เป็นว่า...ไม่ร้อน

สิ่งที่เห็นมากับตาทำเอาวิมลต้องแปลกใจ แต่ยังไม่ทันจะ
ได้รู้เรื่องราวอะไรไปมากกว่านั้น วิมลก็หายสาบสูญไปในฐานะ
ของผู้ที่อาจเป็นภัยต่อความลับของวิภาจรี ความลับที่ศาสตราจารย์
วิวัฒน์ พยายามจะปกปิดมิให้ใครล่วงรู้

แท้จริงแล้วความลับนั้น...คืออะไร

แล้วยังอสุรกายที่ออกอาละวาดเช่นฆ่าผู้คนที่เช่นกัน

มันคือตัวอะไร...และมีจุดประสงค์อะไรกันแน่

มนุษย์สังเคราะห์ เป็นนวนิยายระทึกขวัญแนววิทยาศาสตร์
เช่นเดียวกับศิรชะมาร เพียงแต่ประเด็นที่นำมาผูกโยงเข้ากับความ
ระทึกขวัญ จะเกี่ยวกับการสังเคราะห์มนุษย์ขึ้นมาใหม่ด้วยฝีมือ
ของศาสตราจารย์วิวัฒน์ โดยสาเหตุของการทดลองดังกล่าวนั้นก็
เนื่องมาจากความรักที่มีต่อลูกสาว ต้องการให้ลูกสาวหายขาดจาก
โรคร้าย ถึงได้ทำการทดลองสังเคราะห์มนุษย์ขึ้น ทว่าการทดลอง
ที่ว่ากลับก่อเกิดอสุรกายที่มีลักษณะเหมือนมนุษย์ร่างยักษ์แต่เนื้อ
ตัวเหลวราวกับโคลนและน้ำมัน ทั้งยังเหม็นอบอวนไปด้วยกลิ่นซาก
เน่า และที่สำคัญมันออกทำร้าย เช่นฆ่าผู้คนจนถึงขั้นเสียชีวิต

หากกล่าวถึงจุดเด่นของเรื่องมนุษย์สังเคราะห์แล้ว ก็คงไม่
พ้น วิภาจรี นางเอกของเรื่อง หรือที่ใคร ๆ ต่างพากันเรียกเธอว่า
'หนูแห้ว' และด้วยบุคลิกของหนูแห้วที่ อ.จินตนา สร้างขึ้น ก็

ทำให้ตัวละครสาวน้อยในวัยยี่สิบต้น ๆ นี้มีหลากหลายมิติโดดเด่นไปตลอดตั้งแต่ต้นจนจบ มีทั้งน่ารัก น่ากลัว และน่าค้นหา รวมถึงน่าสงสาร จึงดึงคนอ่านให้ตามติดชีวิตหนูแห้วไปด้วย อยากรู้ อยากเห็นว่าเธอมีความลับอะไรต้องปกปิด

แต่ขอกระซิบไว้สั้น ๆ ว่าตอนจบมีเซอร์ไพรส์ เพราะความลับของหนูแห้วนั้นไม่ธรรมดาเลยทีเดียว เล่นเอาถึงกับอึ้งจนต้องอ้าปากค้าง...

แพบหัดต์เทวี

ประพันฉ์ในนามปากกา จินตวีร์ วิวัฉน์

พิมพ์ครั้งแรก พ.ศ. ๒๕๒๐ ถำนักพิมพ์ผ่านฟ้าพิทยา

แทบหัตถ์เทวี เป็นเรื่องสั้นขนาดยาวที่เปิดฉากมาด้วยความตายของชายชื่อ กุศล สุศีลางษ์ ผู้เป็นศาสตราจารย์ด้านโบราณคดีมีตัวตน ๆ ของเมืองไทย ซ้ำยังเป็นการตายที่เต็มไปด้วยปริศนา หลังจากได้ครอบครองวัตถุโบราณที่มีลักษณะเป็นกล่องโลหะสีเงินด้าน ขนาดไม่ใหญ่ไปกว่าท่อนแขน ทว่ามันเป็นกล่องที่บรรจุความชั่วร้ายเอาไว้ภายใน

กระทั่ง ศรีนทร์ ต้องการหาสาเหตุการตายของลุงกุศล ซึ่งนางสังหรณ์ของเขาบอกว่าเกิดจากกล่องอาถรรพณ์ แต่ตัวศรีนทร์ไม่มีความรู้ด้านโบราณคดี ดังนั้นเขาจึงส่งต่อกล่องอาถรรพณ์ไปให้แก่เพื่อนสนิทที่ชื่อ มุรธา เพราะเพื่อนคนดังกล่าวเคยเป็นลูกศิษย์ชั้นหัวกะทิของลุงกุศล ทั้งปัจจุบันก็ยังทำงานเป็นนักโบราณคดีอีกด้วย ฝ่ายมุรธาเองก็รับกล่องโลหะนั้นมาด้วยความอยากจะศึกษาอักขระโบราณที่สลักเป็นลวดลายรอบกล่อง

แต่เมื่อกล่องนี้ตกมาถึงมือมุรธา อาถรรพณ์ก็ตกตามมาสู่เขาด้วยเช่นกัน เขาพบว่ามึนงงบางอย่างพยายามออกมาจากกล่องด้วยเจตจำนงของตนเอง จนท้ายที่สุดจิตอาถรรพณ์นั้นก็ปรากฏเป็นรูปเป็นร่าง ซ้ำยังชวนชายหนุ่มพูดคุย ความจริงต่าง ๆ จึงเริ่มเปิดเผย

มุรธาพบว่าแท้จริงแล้วสิ่งที่อยู่ในกล่องคือ หัตถ์ของเทวี หัตถ์อันเป็นตัวแทนของอำนาจชั่วร้ายในนาม อมตาเทวี ราชนิแห่ง

อมตะปุระนคร พระนางผู้มีร่างกายเป็นอมตะจากพรของดารกาเทพ

ซึ่งแต่เดิมเมื่อครั้งนั้น พระนางอมตาเทวีมีอำนาจจิตและฤทธิ์เดชกล้าแข็งอยู่แล้ว ครั้นมาได้รับพรอมตะจากดารกาเทพ ก็ยังคำพองในอิทธิฤทธิ์ จึงไปทำทายเป็นพระทักษะมุณีผู้เรืองฤทธิ์กว่าพระนางจึงโดนตี ถูกคำสาปของพระทักษะมุณีเล่นงาน ทว่าคำสาปนั้นก็มิอาจร่ำชีวิตของอมตาเทวีได้ เพราะพระนางมีพรอมตะติดตัว

พระทักษะมุณีจึงทำได้เพียงสาปให้พระนางกลับไปเป็นเวลาหนึ่งหมื่นห้าพันปี และสะกดฤทธิ์เดชของพระนางอมตาเทวีทั้งหมดไว้ที่หัตถ์ซ้ายก่อนจะตัดหัตถ์ของพระนางออกมาเพื่อนำไปผนึกไว้ในกลองโลหะเงินอีกที โดยคำสาปจะคลายก็ต่อเมื่อมือกับร่างของพระนางประสานเข้าหากันอีกครั้งในวันที่นิทรานครบหนึ่งหมื่นห้าพันปี

เมื่อหัตถ์ถูกขโมยออกมาจากสุสาน พระนางอมตาเทวีผู้ร้ายกาจจึงถอดจิตตามมา และยื่นเงื่อนไขบางอย่างกับมูรธา โดยแลกกับการให้เขานำมือข้างนั้นกลับไปยังสุสานหัตถ์เทวี

แต่จะตกลงหรือไม่ นั่น มูรธาต้องตัดสินใจเอง

สำหรับเรื่องเทพหัตถ์เทวีนี้ มีแนวคิดน่าสนใจแทรกสอดอยู่ภายในเรื่องคือการล่มสลายของอารยธรรม โบราณที่เคยเจริญรุ่งเรือง แต่ไม่ว่าจะล่มสลายลงด้วยสาเหตุอันใดก็ตาม อย่างน้อยที่สุดก็ทำให้เราได้สาระสำคัญว่ายังมีอารยธรรมเก่าแก่อีกมากมายที่รอคอยการค้นพบ

โดยปกติแล้ว หากพูดถึงอารยธรรมเก่าแก่ที่สุดของมนุษย์คนส่วนใหญ่ก็มักจะคิดว่าเป็นอารยธรรมอียิปต์ ซึ่งมีอายุราวหกถึงเจ็ดพันปี แต่ความจริงแล้วยังมีอีกอารยธรรมที่เก่าแก่กว่าอียิปต์อีกนับพันปี ซึ่งมีน้อยคนที่จะสนใจ นั่นคืออารยธรรมสุเมเรียน ซึ่งคงต้องขอเสริมความถึงตรงนี้ เกี่ยวกับสาเหตุที่คนไม่ค่อยรู้จักอารยธรรมสุเมเรียน ส่วนหนึ่งเพราะการสืบเสาะถึงความเป็นมาของอารยธรรมนี้เป็นไปอย่างยากลำบาก อันเนื่องจากอยู่ในพรมแดนของอิรักซึ่งก็รပ်กันอยู่เนื่อง ๆ โดยผลพวงจากการยิงถล่มกันทั้งอาวุธสงครามและขีปนาวุธ รวมไปถึงการเผาทำลายสถานที่ต่าง ๆ ก็ทำให้หลักฐานทางโบราณคดีส่วนใหญ่ถูกทำลายไปด้วยเช่นกัน

ซึ่งหากจะว่ากันจริง ๆ แล้วอารยธรรมสุเมเรียนนี้ถือได้ว่าน่าสนใจเป็นอย่างยิ่ง เพราะมีความเจริญรุ่งเรืองในทุก ๆ ด้าน ไม่ว่าจะเป็น ดาราศาสตร์ คณิตศาสตร์ ภาษาศาสตร์ รวมไปถึงการจัดระเบียบทางสังคมและกฎหมาย

ทั้งยังมีการเขียนตำราต่าง ๆ ไว้มากมาย มีกระทั่งตำราอาหาร และอื่น ๆ อีกมากมายที่นักโบราณคดีระบุว่า เป็นตำราที่เก่าแก่ที่สุดของโลก ซึ่งล้วนมาจากอารยธรรมสุเมเรียนด้วยกันทั้งสิ้น แต่ตำราที่ว่านี้ไม่ได้เป็นกระดาษหรือหนังสือแต่อย่างใด ชนสุเมเรียนใช้การบันทึกเรื่องราวต่าง ๆ ลงบนแผ่นดินเหนียว ตอกสลักอักษรลึกลงไปโดยเรียกว่า จารึกคูนiform

จากการที่สุเมเรียนเป็นชนผู้ชอบขีดชอบเขียนนี้เอง ทำให้ต้องมีหอสมุดกลางสำหรับเก็บรักษาคูนiformต่าง ๆ ที่สำคัญไว้ จึงถือได้ว่าหอสมุดดังกล่าวนี้คือหอสมุดที่เก่าแก่ที่สุดของโลก ด้วยเช่นกัน และยังไม่หมดเพียงเท่านั้น ในด้านวรรณกรรมแล้ว นักเขียนคนแรกของโลก (ที่ระบุชื่อได้) ก็ยังเป็นชนสุเมเรียนอีกเช่นกัน นามนั้นคือ ฌิเนนิ อุนนินนิ ผู้รจนา महाกาพย์กิลกาเมช ตำนานมหากษัตริย์ผู้เป็นอภิมนุษย์แห่งนครอุรุก มหากาพย์เก่าแก่ที่สุดของโลก (ที่มีการระบุชื่อผู้รจนาไว้อย่างชัดเจน)

ทว่านอกจากอารยธรรมสุเมเรียนที่ว่าเก่าแล้ว ในแทบหัตถ์ เรายังได้กล่าวถึงอารยธรรมแอตแลนติสซึ่งเชื่อกันว่าเคยเป็นอารยธรรมที่เจริญอย่างสุดกู่เมื่อราวหนึ่งหมื่นสองพันปีล่วงมา ก่อนจะจมหายไปใต้นสมุทรและสาปสูญไปจากหน้าประวัติศาสตร์อย่างไร้ร่องรอย

ไม่ว่าจะเป็นอารยธรรม อียิปต์ สุเมเรียน หรือ แอดแลนติส ก็คือ อ.จินตนา ได้นำสิ่งเหล่านี้มาแทรกสอดไว้ในเรื่อง ซึ่งแม้ในเรื่องจะไม่ได้ลงรายละเอียดเบื้องลึกอะไร ตามที่ได้เสริมไว้ข้างต้น ก็ตามที่ กระนั้นสิ่งเหล่านี้ที่แทรกสอดนั้น มาเกี่ยวข้องกับอะไรกับเทพหัตถ์เทวี

ที่เกี่ยวกับเพราะ การตั้งอารยธรรมโบราณต่าง ๆ เข้ามาพูดถึงในเรื่อง เป็นการแสดงให้เห็นถึงชั้นเชิงกลวิธีการเล่าไปพร้อมกับแทรกสาระไว้ในบทสนทนา ซึ่งเป็นบทสนทนาของ ศรีนทร์ และ มุรธา ในช่วงที่กล่าวถึงพระนางและพระหัตถ์ที่มีอายุกว่าหนึ่งหมื่นห้าพันปี

แม้ศรีนทร์จะไม่ใช่นักโบราณคดี แต่เขาก็สะกิดใจว่าหนึ่งหมื่นห้าพันปีก่อน มนุษย์น่าจะยังเป็นมนุษย์ถ้าไร้อารยธรรมอยู่ จึงได้ถามมุรธาไปแบบนั้นว่า มันไม่แปลกไปหน่อยหรือ ที่พระนางจะมาจากอารยธรรมคร่ำครึปานนั้น

แต่จากการที่มุรธาตัวเอกได้ถูกวางไว้ให้เป็นนักโบราณคดี แต่แรก จึงสามารถอธิบายให้เข้าใจได้อย่างไม่ยากเย็น โดยได้เรียงลำดับความเก่าแก่ของอารยธรรมให้ศรีนทร์ฟังอย่างคร่าว ๆ ในทำนองว่า อียิปต์ที่เก่าแล้ว ยังมีสุเมเรียนเก่ากว่าอีก แล้วสุเมเรียนที่ว่าเก่ากว่าก็ดันมีแอดแลนติสเก่ายิ่งกว่าเก่า ดังนั้นถ้าจะมีอีกสักอารยธรรมที่เก่ายิ่ง ๆ ไปกว่าแอดแลนติสอีกก็คงไม่น่าแปลกใจ

ซึ่งอารยธรรมที่ว่าก็คือ อมตะปุระนคร ตามที่ปรากฏในเรื่อง
นั่นเอง

แม้จะแค่เกร็ดเล็ก ๆ ที่แทรกสอดมาในเรื่อง ซึ่งหลายคนอาจ
มองข้าม เพราะเป็นเพียงการพูดผ่านบทสนทนาสั้น ๆ ของสองตัว
ละคร แต่สิ่งนี้ก็แสดงให้เห็นถึงความเอาใส่ใจในใจรายละเอียด
ปลีกย่อยที่ อ.จินตนา ใส่เข้ามาเพื่อเสริมให้เรื่องมีมูลอย่าง
สมเหตุสมผล ซึ่งถือเป็นเครื่องยืนยันได้ถึงกลวิธีอันแยบคายที่
บรรจงแทรกเกร็ดสาระเอาไว้ในบทประพันธ์

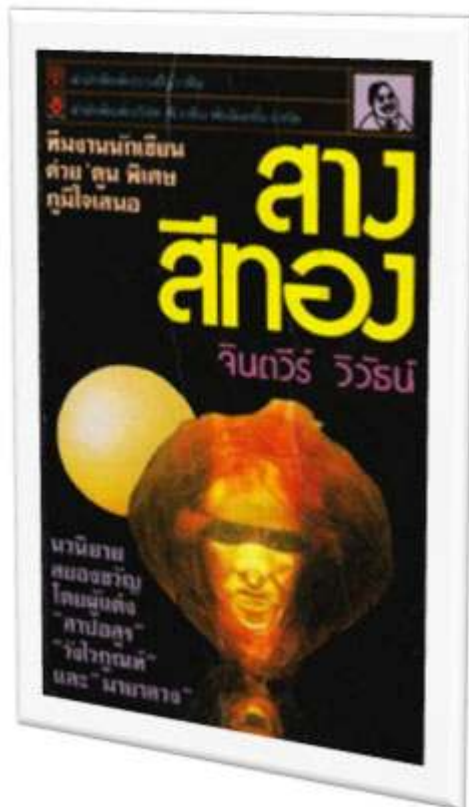
สางสีกอง

ประพันธ์ในนามปากกา จินตวีร์ วิวัธน์

พิมพ์ครั้งแรก พ.ศ. ๒๕๒๓

พิมพ์ครั้งที่สอง พ.ศ. ๒๕๒๘ สำนักพิมพ์ประเสริฐวาทีน ร่วมกับ

สำนักพิมพ์ บริษัท พี.วาทีน พับลิเคชัน จำกัด

สาวสี่ทอง เป็นเรื่องราวของ กอบเกียรติ และ สุริยา สองสามีภรรยา
ตระกูลผู้ดีเก่าที่เลือกจะปลีกวิเวกจากชีวิตผู้ร่ำรวยมาค้ำค้ำอยู่กันสอง
ศรีที่พัทยา โดยทั้งสองคนเป็นจิตรกรด้วยกันทั้งคู่ พบรักกันตั้งแต่
สมัยยังเป็นนักศึกษาคณะจิตรกรรม

แต่ปัญหาหระหองระแหงที่เกิดขึ้นในตระกูลใหญ่ เช่นการ
ตั้งแง่รังเกียจกอบเกียรติ ซึ่งเป็นลูกที่เกิดจากสาวใช้ในบ้านก็ทำให้
ลูกเหี้ยมดหยาบเรื่อยมา กระทั่งพ่อของกอบเกียรติสิ้นบุญไม่นาน
แม่ก็ตรอมใจตายตามไปอีกคน กอบเกียรติจึงได้รับมรดกเป็นที่ดิน
แถวพัทยา

กอบเกียรติในเวลานั้นยังเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยชั้นปีที่
สาม อีกปีเดียวก็จะสำเร็จการศึกษา แต่เขาเลือกที่จะลาออกจาก
มหาวิทยาลัย หนีไปปลูกบ้านเล็ก ๆ ไร่บนที่ดินมรดก ซึ่งสุริยาเอง
ก็เช่นกัน เธอเองตัดสินใจลาออกตามไปใช้ชีวิตคู่ร่วมกับกอบ
เกียรติอันเป็นที่รัก

ทั้งสองมีชีวิตความเป็นอยู่ไม่แร้นแค้น หาเลี้ยงปากท้อง
ด้วยการขายภาพวาดให้ฝรั่งที่พัทยา กิจการเจริญก้าวหน้าจนถึงขั้น
มีร้านเป็นของตัวเอง มีความสุขจากการได้ทำงานที่ชื่นชอบและอยู่
กับคนที่ตนรัก

ทว่าความสุขนั้นก็มีอาจดำรงอยู่ได้อย่างยั่งยืน เมื่อความ
อยากรู้อยากเห็นนำมาซึ่งกษัตริย์ ความเศร้า และความสยดสยอง
เมื่อสาบสูญปรากฏ

สาบสูญหลุดออกจากผนังเพราะความอยากรู้อยากเห็น
ของครีธา เมื่อวันหนึ่งเธอพบว่า ชะง่อนผาไม้ห่างจากตะแวงที่
อาศัยอยู่นั้น มีตึกโบราณสร้างด้วยสถาปัตยกรรมแบบฝรั่งและ
ยังคงซากของความงดงามที่เสื่อมถอยตามกาลเวลาเอาไว้

สืบทราบภายหลังว่าตึกนั้นเป็นของเจ้าคุณอภิรักษ์พิทักษ์
สร้างไว้อยู่กับภริยาชาวฝรั่งเศสครึ่งทิเบต แต่อยู่ได้ไม่นาน คุณหญิง
ภริยาของท่านเจ้าคุณก็ด่วนจากไป แล้วถัดมาอีกราวสองปีตัวเจ้า
คุณเองก็ตายตามไปอีกคน ตึกโบราณจึงถูกปล่อยร้างเอาไว้เรื่อยมา
จนมีเสียงเล่าลือว่าหากใครเข้าไปใกล้ตึกโบราณ เป็นต้องโดน
อาถรรพณ์ทุกรายไป

แต่ครีธาสาวสมัยใหม่ไม่เชื่อเรื่องผีสาบหรืออาถรรพณ์ เธอ
เข้าไปสำรวจในตึกโบราณและได้พบกับทางลงไปยังห้องใต้ดิน
เมื่อลงไปแล้วเธอได้เจอกับกล่องที่มียันต์เขียนอักขระโบราณปิด
ผนึกไว้ ด้วยความอยากรู้อย่างในมีอะไรเธอจึงแกะแผ่นยันต์แล้ว
เปิดออกดู ทำให้ผนังเสื่อมสลายและคลายออก เป็นการปลดปล่อย
สาบสูญอย่างรู้เท่าไม่ถึงกาล

วันเดียวกันนั้น ศุริยากลับบ้านมาพร้อมกับของในกล่อง เธอนำมันมาอวดให้กอบเกียรติดู เป็นม้วนผ้าใบเก่า ๆ เมื่อกอบเกียรติรับและคลี่ออกก็พบว่าสิ่งนั้นคือรูปสีน้ำมัน วาดเป็นภาพเหมือนของชายหญิงคู่หนึ่งเอาไว้ ซึ่งก็คือภาพของเจ้าคุณอภิรักษ์พิชภัณฑ์และคุณหญิงภริยา

กอบเกียรติมองปราดเดียวก็รู้ รูปนี้วาดอย่างละเอียดละออล้ำใจในทุกองค์ประกอบ เขารู้ได้เพราะตัวเขาเองก็เป็นจิตรกรเช่นกัน รูปวาดดังกล่าวนั้นยังได้ใส่รายละเอียดอื่น ๆ ลงไปไม่วั้นแม้กระทั่งสัตว์เลี้ยงที่นอนหมอบราบอยู่ปลายเท้าคุณหญิง มันดูคล้ายสุนัขพันธุ์ปักกิ่งขนสีทองปุกปุย และคงดูน่ารักไม่น้อยหากไม่ใช่หน้าตาขวนขะเขยงของมัน ปากฉีกกว้าง ลิ้นยืดยาว เขี้ยวคมโง้ง นัยน์ตาปูดโปน แต่ที่น่าแปลกไปกว่านั้น คือใบหน้าของคุณหญิงในรูปมีรอยชูดลบให้หายไป กลายเป็นหญิงสาวใบหน้าโป้กดวงนั่งเคียงคู่กับท่านเจ้าคุณ ทำเอากอบเกียรติเห็นแล้วรู้สึกพิศพิพ่วนชวนขนลุกกับรูป

ยิ่งไปกว่านั้น หลังจากวันที่รูปสีน้ำมันถูกนำออกมาจากตึกโบราณ ความสยดสยองก็ค่อย ๆ ก่อตัว เมื่อกอบเกียรติตื่นขึ้นกลางดึกแล้วพบว่า สัตว์สีทองในรูปวาดนั้นเคลื่อนไหวได้ มันขยับและวิ่งจากปลายเท้าขึ้นไปนั่งตักของคุณหญิงใบหน้าโป้กดวง ไม่เพียงเท่านั้น มันยังออกมาไล่เช่นฆ่าสังหารสัตว์เลี้ยงของชาวบ้าน

ในชุมชน ไม่มีใครรู้ว่าเป็นฝีมือของตัวอะไร เพราะมันทิ้งไว้เพียง รอยคมเขี้ยวสัตว์ใหญ่แหวะกัดคอหอย แต่เลือดสักหยดกลับ ไม่มี คล้ายถูกสูบกินไปจนหมดตัว ทำเอากอบเกียรติต้องขนลุกขนพอง

รวมถึงการปรากฏตัวของสตรีในชุดผ้าพริ้วสีทองที่จะมา พร้อมกับหมอกละอองขาวในยามค่ำคืน ซึ่งสตรีนางนั้นก็คือ คุณหญิงอภิรักษ์พิทักษ์ สตรีที่ตายไปแล้วกว่าห้าสิบปี เวลานั้นเธอ ได้กลับมาอีกครั้ง พร้อมกับเจตจำนงที่จะทำให้ดวงหน้าของภาพสี น้ำนมนั้นสมบูรณ์ด้วยใบหน้าของผู้ตกเป็นเหยื่อ...

ด้วยชีวิตและเลือดเนื้อของศรียา

เรื่องราวทั้งหมดของสาวสีทอง เป็นเรื่องเล่าผ่านสมุดบันทึกของ กอบเกียรติ โดยหลานชายชื่อ อากร ไปพบเข้าโดยบังเอิญในบ้าน ร้างที่พัทธา ซึ่งเป็นมรดกตกทอดมาจากกอบเกียรติผู้เป็นอา แต่ อากรไม่ชอบบ้านหลังนี้เพราะมีเสียงร่ำลือจากชาวบ้านว่าเป็นบ้าน อาถรรพณ์ ที่ทำให้กอบเกียรติและศรียาต้องหายตัวไปอย่างลึกลับ

เมื่อบ้านของกอบเกียรติถูกปล่อยทิ้งไว้และอากรก็ไม่คิดจะ ใช้สอยประโยชน์อันใด จึงตัดสินใจจะขายทิ้ง แล้วในวันที่มา ตรวจสอบสภาพรวมถึงข้าวของภายในบ้านก่อนจะขายนั่นเอง อากรก็ได้เจอสมุดบันทึกที่อาของเขาเอาซ่อนไว้ในบ้านหลัง ดังกล่าว คล้ายรอเวลาให้คนมาพบ...และอากรก็ได้พบมัน

สำหรับเรื่องสาหัสของนี่คงบอกได้เต็มปากว่าเป็นนวนิยายผีล้วน ๆ เรียกได้ว่าหลอนเข้าขั้นเลขที่เดียว โดยเฉพาะรูปสีน้ำมันของคุณหญิงที่วาดทิ้งไว้แบบไม่มีใบหน้าจนทำเอาคนอ่านถึงกับหลอนตามกอบเกียรติไปเสียทุกครั้งที่เขาจ้องมองรูป

และแน่นอนว่าเรื่องสาหัสของนี่ อ.จินตนา ได้แรงบันดาลใจมาจากแวมไพร์ของฝรั่ง ซึ่งไม่ได้ปิดบังแต่อย่างใด เพราะคนอ่านเองก็สามารถรับรู้ได้ผ่านบทสนทนาของตัวละครในเรื่อง ที่พูดคุยกันถึงความพิศวงของศพซึ่งถูกคลุมเลือดไปจนหมดตัวว่าอาจเกิดจากน้ำมือของผีปีศาจประเภทแวมไพร์

แต่ อ.จินตนา ก็ได้ใส่ส่วนผสมอย่างอื่นลงไปในเรื่อง เพื่อไม่ให้คนอ่านรู้สึกตะขิดตะขวงใจว่าแวมไพร์มาอยู่ในเมืองไทยได้อย่างไร ซึ่งส่วนผสมที่ว่านั้นก็มาจากหลาย ๆ องค์ประกอบคือหนึ่ง คุณหญิงอภิรักษ์พิรุณทัณฑ์นั้น เธอมีเชื้อสายของคนฝรั่ง และสอง การดำเนินเรื่องที่เกิดขึ้น ณ พัทยา สถานที่ซึ่งครีกครื้นไปด้วยคนฝรั่ง อีกทั้งในชุมชนที่กอบเกียรติอาศัยอยู่ก็มีโบสถ์คาทอลิก จึงเป็นการโปรยบรรยากาศให้มีกลิ่นอายของฝรั่งเจือ ๆ ยิ่งได้ตัวละครที่เป็นบาทหลวงเข้ามามีส่วนเกี่ยวข้องด้วยแล้ว บรรยากาศก็ยิ่งพาไป และสามคือ ตึกโบราณที่มีสถาปัตยกรรมแบบฝรั่งตามสมัยนิยมของผู้มีอันจะกินในสมัยก่อน ที่มักจะสร้างสถานพำนักให้คูหุหรธาสมฐานะฐานันดร รวมไปถึงการปรากฏตัวของสาหัส

ทองที่จะมาในรูปของละอองไอก่อน แล้วจึงค่อยก่อตัวเป็นร่างหญิงสาวไล่ล่าเหยื่อ อีกทั้งวิธีกำจัดก็จะต้องหาหลุมศพของนางสีทองให้เจอเพราะร่างของมันจะอยู่ในนั้น เมื่อเจอแล้วให้ตัดหัวทิ้งเสียก่อนค่อยเอาร่างมันไปเผาไฟ

ทั้งหมดจึงนับเป็นการผสมผสานตำนานตะวันตกให้เข้ากับความเป็นไทยได้อย่างเหมาะสมและลงตัว

อีกสิ่งหนึ่งที่น่าสนใจของเรื่องคือกลวิธีการเล่าเรื่องแบบสลับมุมมองที่ อ.จินตนา นำมาใช้ ซึ่งเราคงพบได้ไม่มากนักสำหรับนิยายสมัยเก่า เพราะนิยายสมัยเก่ามักมีรูปแบบการเล่าเรื่องในมุมมองเดียวตลอดจนจบเรื่อง คือหากใช้การเล่าเรื่องแบบมุมมองบุคคลที่สามแล้ว ก็จะเป็นเช่นนั้นไปจนจบ หรือหากใช้มุมมองบุคคลที่หนึ่ง ก็จะเล่าผ่านสายตาของตัวละครนั้นตัวเดียวไปจนจบเช่นกัน แต่เรื่องนางสีทองนี้ได้ใช้กลวิธีเล่าเรื่องแบบผสมมุมมอง โดยแบ่งเนื้อเรื่องออกเป็น สามส่วน คือ บทนำ เนื้อเรื่องหลัก และ บทส่งท้าย

โดยเรื่องราวเริ่มต้นขึ้นด้วยการเล่าแบบมุมมองของบุคคลที่สาม เป็นการตามเฝ้ามองพฤติกรรมของอากร ตั้งแต่ไปเจอและเปิดสมุดบันทึกในบทนำ จากนั้นจึงจบเรื่องด้วยมุมมองเดียวกันในบทส่งท้ายเมื่ออากรปิดและเผาสมุดทิ้ง ส่วนตัวเนื้อเรื่องหลักที่เป็น

เนื้อหาในบันทึก จะใช้การเล่าแบบมุมมองของบุคคลที่หนึ่ง โดยเล่าผ่านสายตาของกอบเกียรติซึ่งจะแทนตัวเองว่า ‘ข้าพเจ้า’ ตลอดใจความที่บันทึก

ซึ่งการแบ่งเรื่องออกเป็นสามส่วนนี้เองที่ทำให้สามารถสลับมุมมองการเล่าเรื่องกลับไปกลับมาได้อย่างแยบคาย โดยไม่ทำให้ผู้อ่านรู้สึกติดขัดใด ๆ รวมถึงการจบแบบทิ้งท้ายให้ผู้อ่านต้องเก็บไปคิดเอาเองว่าหลังจากนั้นผู้ที่เขียนบันทึกมีชะตากรรมเช่นไร แม้เป็นการจบอย่างคลุมเครือแต่ก็สมบูรณ์ในเนื้อหาได้อย่างมีเสน่ห์

เรียกว่าอ่านจบแต่อารมณ์ไม่จบ...

รวมเรื่องสั้นชุด ขวัญหนี

ประพันธ์ในนามปากกา จินตวีร์ วิวัธน์

พิมพ์ครั้งแรก พ.ศ. ๒๕๒๔

พิมพ์ครั้งที่สอง พ.ศ. ๒๕๓๐ สำนักพิมพ์ประเสริฐวาทีน ร่วมกับ

สำนักพิมพ์ บริษัท พี.วาทีน พับลิเคชั่น จำกัด

ภายในเล่มประกอบด้วยเรื่องสั้นจำนวน ๗ เรื่อง ได้แก่ :-

กลางกระแสดชด

หลอน...

ทรัพย์สินของ

โสมเฝ้าทรัพย์สิน

ผมของใคร?

เทวาลัยร้าง

เจ้าหญิงพันปี

หนังสือเรื่องสั้นชุดขวัญหนี คงไม่จำเป็นต้องลงรายละเอียดของแต่ละเรื่อง อันเนื่องจากเป็นเรื่องสั้นที่จบในตอนอยู่แล้ว จึงมีทั้งสองขวัญบ้าง ระทึกขวัญบ้าง ประปนกันไป

ทว่าก็มีความสะท้อนใจแฝงเร้นอยู่ในเรื่องสั้นชุดนี้อีกเช่นกัน (เฉพาะฉบับตีพิมพ์ครั้งที่สอง) ซึ่งมาจากสิ่งที่ลุดด้วยได้เกริ่นเอาไว้ในคำนำสำนักพิมพ์ครั้งที่สอง ความว่า

“...เมื่อกาลเวลาผ่านมานานเกือบหกปี จำนวนท่านผู้อ่านหนังสือด้วย’ตูนพิเศษเพิ่มมากขึ้น และความต้องการที่จะอ่านเรื่องของ ‘จินตวิร์ วิวัธน์’ ในด้วย’ตูนพิเศษก็มากขึ้นด้วย น่าเสียดายที่นักเขียนผู้นี้กำลังอยู่ในระหว่างพักผ่อนจากโรคร้ายไข้เจ็บ ไม่อาจเริ่มเขียนนวนิยายเรื่องใหม่ได้...อย่างไรก็ตาม สำนักพิมพ์ของเรา

ไม่เคยคิดจะทำให้ผู้อ่านไม่สมหวัง จึงนำเอาเรื่องสั้นของ จินตวีร์ มาปิดฝุ่นพิมพ์ใหม่อีกครั้งโดยใช้ชื่อ ‘ขวัญหนี’ เช่นเดิม...”

โดยผิวเผินแล้วก็คือคำนำสำนักพิมพ์ทั่วไป หากแต่คำนำนี้มีนัยสำคัญบ่งบอกให้รู้ว่า ช่วงเวลาอันอุโฆษของ อ.จินตนา นั้น กำลังถูกรื้อร่ายกัศกร้อนและคุกคามจนถึงขั้นต้องหยุดงานเขียนไว้เป็นการชั่วคราวให้ร่างกายได้พักฟื้น ดังนั้นรวมเรื่องสั้นชุด ขวัญหนี จึงได้รับการตีพิมพ์อีกครั้งที่สองในปี พ.ศ. ๒๕๓๐ เพื่อตอบสนองต่อเสียงเรียกร้องของแฟนนาณูแฟน

แล้วในปีถัดมา อ.จินตนา ก็เสียชีวิตด้วยโรคมะเร็งตับ ถือเป็น การปิดฉากราชินีสของขวัญแห่งสยามด้วยวัย ๔๖ ปี และเป็น การสูญเสียครั้งยิ่งใหญ่ของวงการนวนิยายสของขวัญ เพราะนับแต่นั้นมาก็เรียกได้ว่า ยังไม่เคยมีนักเขียนหญิงคนใดก้าวขึ้นมาแทนที่ ตำแหน่งราชินีสของขวัญของ อ.จินตนา ได้อีกเลยแม้แต่คนเดียว

รวมเรื่องสั้นชุดขวัญหนี ฉบับพิมพ์ครั้งที่สองนี้ นอกจากในแง่ของคุณค่าทางวรรณกรรมแล้ว จึงเสมือนหนึ่งเป็นเกร็ดอัตชีวประวัตินักเขียนนามปากกาอุโฆษ ‘จินตวีร์ วิวัธน์’ หรือก็คือ อ.จินตนา ด้วยเช่นกัน

ตางตยอง

ประพันธ์ในนามปากกา จินตวีร์ วิวัธน์

พิมพ์ครั้งแรก พ.ศ. ๒๕๒๓

พิมพ์ครั้งที่สอง พ.ศ. ๒๕๓๕ สำนักพิมพ์รวมสาส์น

คืนเดือนมืดของหมู่บ้าน โคนนงเค้า ยังมีสิ่งชั่วร้ายจากอดีตกาล
หลับไหลพร้อมกับความแค้นสุดเต็มอก มันถูกสะกดไว้ในผอบ
เงินซึ่งบัดนี้กาลเวลานับพันปีได้ชะควมแหววาวออกไปจน
กลายเป็นเพียงผอบดำ

ผอบอาถรรพณ์ที่ซุกซ่อนอยู่ในปราสาทสร้างขึ้นตั้งแต่สมัย
ขอม ภายในได้บรรจุชิ้นส่วนกะโหลกของผู้เรืองอำนาจกตัญญู
เอาไว้ และมันจะยังคงอยู่เช่นนั้นตลอดไปหากไม่ใช่เฒ่าขามผู้
ละโมภมาพบเข้า

ตาเฒ่ารายนี้ดำรงชีวิตอยู่ได้ด้วยการขูดกรูขโมยของเก่าไป
ขายให้พ่อค้ารับซื้อวัตถุโบราณ เมื่อได้มาพบปราสาทนี้โดยบังเอิญ
จึงไม่รอช้าที่จะทะลวงกรูเข้าไปค้นหาวัตถุโบราณที่พอจะนำมา
ขายได้ราคาแพง

ความโลภของเฒ่าขาม ยังผลให้ความชั่วร้ายก่อตัวขึ้นและ
นำมาซึ่งความสูญเสียของผู้คน เพราะทันทีที่ผอบถูกเปิด รูปสลัก
นางอัปสรที่เก็บรักษาไว้ในปราสาทก็เกิดการขยับตัวได้ขึ้นมา แปร
สภาพจากหินศักดิ์คามีเนื้อหนังมังสา ไม่ว่าหนูน้อยหนุมใหญ่
หน้าไหนลองได้เห็นเข้าก็ต้องมีอันลุ่มหลงในเสน่ห์อันเย้ายวน
ชวนฝัน ใบหน้าवलละออแล้วยังส่วนสัดสะพร้งพาให้เคลิบเคลิ้ม
ถึงขั้นใจคิดเตลิดมัวเมา ราวกับได้เห็นนางอัปสรสวรรค์จุติจาก
ม่านฟ้าลงมายั่วหยอก

เฒ่าขามและนางอัปสรจากรูปสลักได้มีข้อตกลงบางอย่างต่อกัน เมื่อเฒ่าขามได้แบกเอารูปสลักนั้นออกมาจากปรางค์ ความวิบัติจึงบังเกิดแก่บ้าน โคนนงเกล้าเป็นที่แรก ด้วยการสังเวชชีวิตชายหนุ่มในหมู่บ้านแก่นางมารในคราบนางอัปสรที่ออกล่าเหยื่อ โดยผู้ตกเป็นเหยื่อนั้นมีสภาพไม่ต่างไปจากซากเหยื่อแห่งที่ถูกสูบกิน จึงเอาความหนุ่มฉกรรจ์ไปจนหมดสิ้น

หลังจากนั้นเฒ่าขามได้ขายรูปสลักอัปสรให้แก่เสี้ยหมง พ่อค้ารับซื้อของเก่า และเสี้ยหมงก็ขายมันต่อให้นายกำธร จากนั้นนายกำธรได้ยกให้แก่ญาติของตน คือนายสุกิจมหาเศรษฐีผู้เป็นบิดาของ สกัณฑ์

รูปสลักนางอัปสรนี้จึงเปลี่ยนมือมาเรื่อย จากบ้าน โคนนงเกล้าชนบทอันห่างไกลจนได้มาแสดงฤทธิ์เดชในเมืองกรุงอันศิวิไลซ์ ซึ่งสกัณฑ์หนุ่มหล่อนักธุรกิจเจ้าของโรงแรมห้าดาวก็ตกเป็นเป้าหมายแรกของนางมารอัปสรไปในทันที แม้เขาจะไม่รู้ตัว แต่ก็โชคดีที่แคล้วคลาดมาได้ตลอด

ทว่าบุคคลรอบข้างสกัณฑ์ไม่ได้โชคดีอย่างเขา หลายคนตกเป็นเหยื่อความสยองของนางมารในคราบนางสวรรค์ บ้างก็ถูกสูบกินถึงความหนุ่มจนตาย บ้างไม่ตายก็ต้องอาการหนักถึงขั้นหลับไม่ตื่น กระนั้นแล้วสกัณฑ์ก็ยังไม่เชื่อว่าเหตุทั้งหมดมาจากรูปสลัก

กระทั่ง บัทมา นางพยาบาลสาวสวยที่คบหากับเพื่อนสนิทของคุณ อยู่ต้องพลอยรับเคราะห์ไปด้วย

แม้จะเป็นแฟนของเพื่อนแต่สกันซ์ก็แอบฟังใจในตัวบัทมา สกันซ์จึงยอมรับฟังเธอมากกว่าคนอื่นและเริ่มเชื่อว่าเหตุทั้งหมด มาจากอำนาจลึกลับของบางสิ่งบางอย่างที่ชั่วร้ายและสิงสู่อยู่ใน บ้านของสกันซ์ แต่กว่าจะรู้ตัว คนทั้งสองก็ตกเป็นเป้าหมาย ด้วยกันทั้งคู่เสียแล้ว สกันซ์และบัทมาจะทำเช่นไร ในเมื่อฝ่ายที่ ประกาศอาฆาตนั้นเต็มไปด้วยฤทธิ์เดช ทั้งยังเพียบไปด้วยความ หลุโหดราวกับนางมารที่หลอกรอดมาจากนรกขุมสุดลึก

มันไม่ใช่นางอัปสรสวรรค์ แต่มันคือนางสงสอง และมันมีความแค้นกับสกันซ์ตั้งแต่ชาติปางก่อน ดังนั้นการมาของมันจึง อาจไม่ใช่เรื่องบังเอิญ...

สำหรับเรื่องนางสงสองนี้ หากใครเคยรู้หรือเคยได้ยินถึงตำนานของ นางอัปสรมาก่อนก็คงจะเกิดคำถามในใจตั้งแต่เริ่มเรื่องว่าทำไม นางอัปสรที่เป็นถึงนางฟ้าจึง ได้มีจิตใจโหดเหี้ยมอำมหิตผิดนาง สวรรค์ จนสามารถเรียกได้ว่าเป็นนางมารจากขุมนรกโลกันต์ได้ เลยทีเดียว

ที่มาของนางอัปสรนี้มาจาก ตำนานเทพปกรณัมฮินดู กล่าวคือ นางอัปสรถือเป็นหนึ่งในสิ่งทิพย์วิเศษทั้งแปด หรือบาง

ตำราที่ว่าสิบสี่ อันได้มาจากพิธินารายณ์เกษียรสมุทร ซึ่งแต่เดิมเป็นพิธีที่มีขึ้นเพื่อจุดประสงค์คือ กวนทะเลน้ำนมให้เป็นน้ำอมฤตเพื่อนำมาใช้เพิ่มอิทธิฤทธิ์ให้เหล่าเทวดา

พิธีเริ่ม โดยการหย่อนเขามันทรคีรีลงกลางทะเลน้ำนมและให้พญานาควาสกรีพันตัวรอบคีรี จากนั้นเหล่าเทวดาได้ออกอุบายให้พวกยักษ์อสูรไปดึงหางฝั่งเศียรพญานาค ส่วนเหล่าเทวดาจะไปช่วยกันดึงฝั่งหาง ดึงกันไปก็ดึงมาให้เขามันทรคีรีหมุนกวนทะเลน้ำนมจนเกิดของทิพย์วิเศษออกมา แต่ฝ่ายยักษ์ก็รับกรรมแทนเทวดาไปเพราะพญานาควาสกรินั้นพันพิษออกมาอยู่ตลอด

ซึ่งกว่าจะได้ออกมาเป็นน้ำอมฤตสุดยอดปรารถนา ก่อนหน้านั้นก็มีของวิเศษอื่น ๆ ปรากฏออกมามากมายไม่เว้นแม้กระทั่งเทพนารีทั้งสามที่ถือกำเนิดจากพิธีนี้คือ วารุณี เทวีแห่งสุรา, พระนางลักษมี เทวีแห่งดอกบัวผู้งดงามในสามโลก, และปวงนางอัปสรซึ่งเป็นเพียงกลุ่มนางสวรรค์ไม่สูงศักดิ์ถึงระดับเทวีด้วยเหตุนี้ก็เลยไม่มีเทพองค์ไหนรับไว้เป็นชายา ปวงอัปสรจึงเป็นได้เพียงนางฟ้าที่อาศัยอยู่บนนภาสวรรค์

ยิ่งรู้ที่มาที่ไปของนางอัปสรดังกล่าวแล้ว คงยิ่งแปลกใจกับบทบาทของนางสวรรค์ในเรื่องนางสยงที่มาอย่างคิบบเถื่อน ไม่ว่า จะดูบดินความหนุ่มของผู้ชาย หรือจะยั่วสวาทและฆ่าคนเป็นว่าเล่น ทำเอาอดสงสัยไม่ได้ว่านี่มันนางฟ้าจากนรกขุมไหนกัน

เรื่องราวทั้งหมดในเรื่องสาบสยอง มีจุดเริ่มต้นอยู่ที่บ้าน โคนนงเกล้า ซึ่งเป็นฉากเปิด จากนั้นจึงมาดำเนินเนื้อเรื่องหลักที่กรุงเทพฯ ซึ่งเมื่อเหตุการณ์บานปลายจนถึงที่สุดแล้วตัวละครทั้งหมดจึงได้ตัดสินใจกลับไปค้นหาต้นตอของอาถรรพณ์ เหตุการณ์จึงวนมาจบที่บ้าน โคนนงเกล้าอีกครั้งเพื่อปิดฉากอย่างสมบูรณ์

ส่วนบรรยากาศโดยรวมของเรื่องสาบสยองนี้ คุณจะเน้นไปที่ความตื่นเต้นระทึกขวัญมากกว่าความสยองขวัญ และการดำเนินเรื่องในช่วงต้นเรื่องก็อาจดูซ้ำไปบ้าง เพราะทุกฉากทุกตอนในช่วงแรกนั้น อ.จินตนา ได้บรรยายใส่รายละเอียดของนางอัปสรไว้อย่างพิถีพิถัน เพื่อให้ผู้อ่านได้ซึมซับเอาความเย้ายวนชวนต้องเสน่ห์ไปพร้อม ๆ กับจิตจะก้านและความโหดของนาง

แต่เมื่ออ่านมาถึงกลางเรื่องแล้วก็แทบจะวางไม่ลงเลยทีเดียว โดยเฉพาะเมื่อมาถึงจุดเฉลยตัวจริงของนางอัปสร ก็ทำเอาท่านชายทั้งหลายอยากจะอาเจียนเอาความสวยออกมาคืนให้นางอัปสรกันเลยทีเดียว

แต่หากเราอ่านช่วงต้นแบบพินิจดี ๆ แล้ว หลังอ่านจบก็จะพบว่า รายละเอียดที่ อ.จินตนา ใส่ไว้ในช่วงต้นนั้นคือเกร็ดขบข่อยซึ่งบอกใบ้ให้ถึงเบื้องลึกของนางอัปสร โดยเฉพาะกับพฤติกรรมและคำพูดของนางอัปสรที่จิตจะก้านมากเกินไปจนเหมือนแสรังทำ

ซึ่งมีบ่อยครั้งที่นางอัปสรเปลอหุลุดจจริตจริงออกมาในยามเกรี้ยวกราด

นับเป็นลูกเล่นที่จับมาใช้สอดแทรกในกลวิธีการเล่าเรื่องได้อย่างแนบเนียนเสียจนหากอ่านเพียงผ่าน ๆ ก็คงไม่ทันได้เอะใจถึงบุคลิกของนางอัปสร

ทว่าสิ่งที่น่าสนใจที่สุดและทำให้คนอ่านต้องลุ้นระทึกไปกับเรื่องสาวสยองนี้ก็คือ การเป็นเรื่องแนวผีสาวที่ตัวละครเกือบทั้งหมดในเรื่อง เป็นตัวละครที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานของคนเมือง ไม่เชื่อเรื่องผีสาวนางไม้ ทั้งยังเห็นไสยศาสตร์เป็นเรื่องตลกพกลม โดยเฉพาะสกันตร์พระเอกของเรื่องยังมีทิฐิกับเรื่องเหล่านี้มากที่สุดถึงขนาดตั้งแง่ไม่ยอมเชื่อจนเรื่องราวบานปลายและมีคนตายไปหลายคน

ดังนั้นตลอดทั้งเรื่อง เราก็จะได้เห็นความเปลี่ยนแปลงของสกันตร์ที่ถูกเหตุการณ์ต่าง ๆ ในเรื่องค่อย ๆ กัดเซาะและบั่นทอนทิฐิไปทีละเล็กละน้อยจนท้ายที่สุด จากคนจากที่ไม่เชื่อเรื่องผีสาวก็จำเป็นต้องลองเชื่อ เพื่อหาวิธีกำจัดสาวสยองและช่วยทุกคนให้รอดพ้นจากการตกเป็นเหยื่อมรณะของสิ่งชั่วร้ายที่มาในรูปของนางอัปสร... ให้งงได้

สาบรสิงห์

ประพันธ์ในนามปากกา จินตวีร์ วิวัธน์

พิมพ์ครั้งแรก พ.ศ. ๒๕๒๒

พิมพ์ครั้งที่สอง พ.ศ. ๒๕๓๖

พิมพ์ครั้งที่สาม พ.ศ. ๒๕๓๘ สำนักพิมพ์ดอกหญ้า

ดร.จอห์น แฮร์ริสัน แม้จะเป็นชาวอเมริกัน แต่ก็เป็นที่รู้จักผู้เชี่ยวชาญด้านโบราณคดีสายเอเชียอาคเนย์ที่หาคนเก่งเท่าได้ยากยิ่ง เขาได้ทำงานร่วมกับ ศาสตราจารย์ ศรีนทร์ อภัยพรต ผู้เชี่ยวชาญด้านประวัติศาสตร์ แล้วยัง ดร.ไมเคิล แอนดรู ชาวอังกฤษผู้เชี่ยวชาญด้านเทววิทยา

ทั้งสามร่วมมือกันทำงานวิจัยชิ้นหนึ่งซึ่งหากสำเร็จและพิสูจน์ได้ว่าจริงเมื่อไร ก็จะเป็นการพลิกโฉมหน้าของทั้งวงการมนุษยวิทยา ประวัติศาสตร์ รวมไปถึงโบราณคดี รวมถึงความเชื่อต่าง ๆ ชนิดสะท้านสะเทือนต่อทุกสายตาของชาวโลกเลยทีเดียว

งานวิจัยดังกล่าวนั้นเริ่มต้นมาจากหลักฐานการพบมนุษย์ยักษ์ ไม่ว่าจะเป็มนุษย์หิมะเยติ หรือแม้แต่บิกฟุต ซึ่งเชื่อกันว่าอาจเป็นมนุษย์โบราณร่างยักษ์ที่ดำรงชีวิตอยู่มานานก่อนจะเข้าสู่ยุคสมัยของมนุษย์เราในปัจจุบัน

โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อ ดร.จอห์น แฮร์ริสัน ได้ค้นพบหลักฐานสำคัญบางอย่างที่บ่งบอกถึงการมีอยู่ของมนุษย์ครึ่งสิงห์ และหลักฐานดังกล่าวนั้นยังชี้ชัดอีกด้วยว่า มนุษย์ครึ่งสิงห์หรือเรียกอีกอย่างว่า นรสิงห์ ได้รับการบูชาประหนึ่งเทพเจ้าของชนเผ่าโบราณในแถบหิมาลัย ซึ่งปัจจุบันเป็นที่ตั้งของประเทศเนปาล

ยิ่งเจอหลักฐานสำคัญต่าง ๆ เพิ่มขึ้น ดร.จอห์น แฮร์ริสัน ก็ยิ่งมั่นใจว่านรสิงห์นั้นมีตัวตนอยู่จริง การตามหาจึงเริ่มต้นขึ้นโดย

ถอดข้อความจากอักษรโบราณมาเขียนเป็นแผนที่ฉบับหนึ่ง ซึ่งเป็นที่ตั้งของสุสานนรสิงห์ และพบว่าตำแหน่งในแผนที่นั้นตรงกับจุดคาบเกี่ยวพรมแดนไทยเขมรในปัจจุบัน โดยชาวบ้านต่างรู้จักและเรียกสถานที่แห่งนั้นว่าภูผีฟ้า

ทราบดังนี้แล้ว ดร.จอห์น แฮร์ริสัน จึงตัดสินใจฝากหลักฐานทั้งหมดไว้กับ ศาสตราจารย์ ศรีนทร์ ที่กรุงเทพฯ ส่วนตัวเขาเองนั้นได้ลุยเดี่ยวไปยังชายแดนไทยเขมร ครั้นมาถึงแล้วก็ได้จ้างคนพรานนำทางขึ้นไปยังภูผีฟ้าเพื่อค้นหาสุสานนรสิงห์

แล้วเขาก็ได้พบ...และจบชีวิตลงที่นั่น

ด้วยน้ำมือของอะไรบางอย่างที่ลงมืออย่างโหดเหี้ยมสภาพศพราวกับถูกกรงเล็บสัตว์ยักษ์ตะปบและแหะหน้าออกอกจนเบะกว้าง ซึ่งโชคยังดีที่คนพรานนำศพของ ดร.จอห์น แฮร์ริสัน ออกจากป่ามาได้

เมื่อเรื่องราวไปถึงหูของ ศาสตราจารย์ ศรีนทร์ เขาจึงตัดสินใจจะสานต่องานของ ดร.จอห์น แฮร์ริสัน ซึ่งมีผู้เห็นด้วยอีกคนก็คือ ดร.ไมเคิล แอนดรู ที่รีบเดินทางจากอังกฤษมาร่วมกับคณะและเดินทางไปยังภูผีฟ้าอีกครั้ง เพื่อค้นหาสาเหตุการตายของ ดร.จอห์น แฮร์ริสัน รวมทั้งไปเพื่อพิสูจน์ถึงการมีอยู่ของนรสิงห์

ครั้นไปถึงแล้ว คณะของผู้ทรงคุณวุฒิก็ได้พบสุสานดังกล่าวจริง ทั้งยังพบโลงแก้วเขียวที่ไม่สามารถเปิดออกได้เพราะ

โลงนั้นราวกับผลसानเป็นเนื้อเดียวกันทั้งชิ้น ทว่าทุกคนก็ลงความเห็นตรงกันว่าภายในโลงน่าจะบรรจุศพของมนุษย์สิ่งหนึ่งอันสิ้นอายุขัยเอาไว้ ซึ่งย่อมเป็นอื่นไปไม่ได้นอกจากมนุษย์กึ่งสัตว์ที่ตำนานต่างเรียกขานว่า นรสิงห์

คณะของผู้ทรงคุณวุฒิได้นำโลงศพนรสิงห์ออกจากสุสานและขนย้ายมาไว้ยังบ้านพักของ ศาสตราจารย์ ศรีนทร์ ที่กรุงเทพมหานครเพื่อทำการศึกษาต่อ ทว่าเมื่อโลงแก้วเขียวมาอยู่ในเมืองกรุงได้ไม่นาน ข่าวการฆาตกรรมของขัวญีก็เริ่มเกิดขึ้นและถี่ขึ้นเรื่อย ๆ ซึ่งเหยื่อการฆาตกรรมทุกรายล้วนตายอย่างทารุณ ถูกฆ่าฉีกอกและควักหัวใจออกมา แต่ไม่มีใครรู้ว่าหัวใจของเหยื่อหายไปไหน ตำรวจจึงได้แต่สันนิษฐานว่าฆาตกรโรคจิตรายนี้ฆ่าและควักกินหัวใจของเหยื่อ เลียนแบบพฤติกรรมของชีอูย

พร้อมกันนั้นในช่วงเวลาดังกล่าว ได้ปรากฏชายผู้หนึ่งขึ้นเจดจรัสในแวดวงสังคมไฮโซของไทย ชายหนุ่มรูปงามผู้มีเชื้อสายของเจ้าชายแห่งเนปาลที่ต้องการมาปักหลักใช้ชีวิตในสยาม ซึ่งใคร ๆ ต่างรู้จักเขาในนาม เจ้าสิงหทัย นรกานต์

โดยเจ้าสิงหทัยผู้นี้ ไม่ว่าจะชายหรือหญิงเมื่อได้พบเป็นต้องร้องทักว่ารูปงามราวกับเทพบุตร โดยเฉพาะหญิงสาวมากมายที่หลงเสน่ห์เพียงแรกพบและยอมตกเป็นทาสรัก หรือต่อให้เป็นชาย

หนุ่มด้วยกันก็ตาม หากลองได้เห็นเข้าก็ยังคงต้องออกปากเป็นเสียงเดียวกันว่ารูปหล่ออยากจะหาใครเสมอเหมือน

ที่ว่าเจ้าสิงหทัย เขายังมีความลับอะไรปิดบังและซ่อนเร้นเอาไว้ภายใต้รูปโฉมของเทวบุตรผู้หล่อเหลา และเขาเกี่ยวข้องกับอะไรกับนรสิงห์ซึ่งเป็นถึงหนึ่งในอวตารของวิษณุเทพที่เคยลงมาปราบทุกข์เข็ญให้แก่มวลมนุษย์ รวมถึงอักขระจารึกสั้น ๆ เป็นภาษาโบราณที่ถอดความได้ว่า

‘เมื่อบัลลังก์แห่งวิษณุ นารถโอบยบินลับฟ้า โอรสแห่งวสวัตีมาราย่อมลูแก่อำนาจ แลโลกธาตุจักหวั่นไหวเบื้องกาลบัดนั้น’

จารึกที่คนโบราณทิ้งไว้ ต้องการบอกไปถึงสิ่งใด
หรือจะหมายถึง...สาบนรสิงห์

สาบนรสิงห์ เป็นนวนิยายที่อัดแน่นไปด้วยความเชื่อมโยงของพล็อต ที่จับเอาเทพปกรณัมฮินดูอย่าง นรสิงหาวตาร และส่วนหนึ่งในทศชาดกว่าด้วยตำนานของพญามาราธิราช นำมาเชื่อมโยงกับหลักฐานการค้นพบมนุษย์ยักษ์ตามทวีปต่าง ๆ ทั่วโลกได้อย่างลงตัว

โดย ตำนานของ นรสิงหาวตาร นั้นเริ่มต้นมาจากยักษ์ตนหนึ่งนามหิรัญยกปิ๊ปได้บำเพ็ญเพียรจนพระพรหมได้เห็นความ

มุ้งมัน พระพรหมจึงเสด็จลงมาพบและให้หิรัญยกศิปุขอพรจากท่านได้ ซึ่งยักษ์ตนนี้ได้ขอพรให้ตนมีฤทธิ์อมตะ ขอให้ตนไม่ตายในน้ำมือเทพ มนุษย์ อสูร และสัตว์ รวมถึงขอให้ไม่ตายด้วยอาวุธใด ๆ แล้วยังขอต่ออีกว่า ขอให้ไม่ตายทั้งเวลากลางวันและกลางคืน ขอให้ไม่ตายทั้งในบ้านและนอกบ้าน

โดยหลังจากได้พรสมใจแล้วยักษ์ตนนี้จึงตะแบก นึกเหิมเกริมไปว่าไร้ผู้ต้านเพราะขอพรป้องกันมาแล้วทุกทาง จึงอาจหาญถึงขนาดออกขับไล่เทวดาน้อยใหญ่ให้ออกไปจากสวรรค์วิมาน ไม่เว้นแม้แต่พระอินทร์ เหตุการณ์นี้ร้อนไปถึงวิษณุเทพต้องอวตารลงมาในรูปลักษณะของนรสิงห์ คือ ไม่ใช่ทั้ง เทพ มนุษย์ อสูร และสัตว์ ทั้งยังอวตารลงมาในยามโพล้เพล้ที่ไม่ใช่ทั้งกลางวันและกลางคืน จากนั้นจึงลาหิรัญยกศิปุไปที่ ธรณีประตูซึ่งเป็นกึ่งกลางไม่ใช่ทั้งในบ้านและนอกบ้าน ครั้นชูอึ้งเล็บขึ้นถามยักษ์ว่านี่คืออาวุธหรือไม่ เมื่อยักษ์ตอบว่าไม่ใช่จึงได้ลงมือสังหารเสียสิ้นชีวิต

และตำนานอีกส่วนที่นำมาผูกโยงในเรื่องคือตำนานของพญามาราริราช ซึ่งปรากฏตัวในฐานะจอมมารผู้นำทัพเหล่ามารมาขัดขวางมิให้พระพุทธเจ้าตรัสรู้ได้สำเร็จ ทว่าในที่สุดเมื่อพระพุทธเจ้าตรัสรู้แล้ว ภายหลังพญามาราริราชได้ซาบซึ้งในพระพุทธศาสนา จึงกลับใจกลายเป็นเทพและขึ้นไปอยู่บนสวรรค์ชั้นสูงสุดคือ ปรนิมมิตวสวัตติ

แต่กระนั้นบรรดาลูก ๆ ของพญามาราชिरาชนั้น ไม่ได้กลับใจด้วย และยังคอยสร้างความวุ่นวายแก่มวลมนุษย์อยู่ ซึ่งก็ได้แก่นางคันทนา นางราศี และนางอรติ รวมไปถึงเทวบุตรมาร

นอกจากสองตำนานดังกล่าวข้างต้นแล้ว ในนวนิยายเรื่องสาบนรสิงห์ยังได้อ้างถึงการค้นพบหลักฐานการมีอยู่ของมนุษย์ยักษ์ ซึ่งขยายความได้ดังต่อไปนี้คือ

บิกฟูตหรือไอ้ตีนโต ที่มีหลักฐานการพบแทบทั่วทุกมุมโลก ไม่ว่าจะเป็นรอยเท้าหรือแม่แต่คำร่ำลือว่าพบตัวเป็น ๆ ซึ่งนักมนุษยวิทยาเชื่อกันว่าแท้จริงแล้วบิกฟูตอาจเป็นมนุษย์นีแอนเดอทัลที่ยังหลงเหลืออยู่มาจนถึงปัจจุบัน ส่วนมนุษย์หิมะเยติ มีหลักฐานการค้นพบที่น่าเชื่อถือกว่าคือนอกจากคำร่ำลือและรอยเท้าแล้ว ยังมีการพบซากในแถบเทือกเขาหิมาลัยอีกด้วย รวมทั้งมนุษย์เสือดาวที่พบในทวีปแอฟริกา หรือมนุษย์งูเหลือมที่พบในทวีปอเมริกา ก็มีการกล่าวถึงในเรื่องเพื่ออ้างอิงเช่นกัน

และท้ายที่สุดก็คือมนุษย์สิงโตที่ค้นพบที่อินเดีย ซึ่งก็คือสิ่งที่ อ.จินตนา ได้จับมาผูกเข้ากับตำนานนรสิงห์ดาวตารจนเกิดเป็นเรื่องสาบนรสิงห์นั่นเอง

ดังที่กล่าวมาทั้งหมด แก่นของเรื่องในช่วงต้นจึงมุ่งเน้นไปที่ความเชื่อมั่นของตัวละครผู้ทรงคุณวุฒิ ว่านรสิงห์มีตัวตนจริงประหนึ่ง

มนุษย์ยักษ์โบราณ แต่เมื่อเหล่าผู้ทรงคุณวุฒิในเรื่องพากันสืบเสาะ
ถึงที่มาที่ไปของนรสิงห์มากเข้า ก็ยิ่งพบกับความจริงอันน่า
เหลือเชื่อและความน่ากลัวอย่างเหลือล้น จนในที่สุดก็ต้อง
เผชิญหน้ากับเรื่องราวไม่คาดฝัน เมื่อนรสิงห์นั้นเป็นยิ่งกว่า
สิ่งมีชีวิตใด ๆ ในโลก

facebook.com/mirayebook

วังไวคุณท์

ประพันธ์ในนามปากกา จินตวีร์ วิวัชณ์

พิมพ์ครั้งแรก พ.ศ. ๒๕๒๖ สำนักพิมพ์โชคชัยเทเวศร์

รมย์รดา สุริเยนทร์ สาวน้อยวัยสิบเก้าที่ใคร ๆ มักคิดว่าเธอยังอายุเพียงสิบเจ็ด เนื่องมาจากใบหน้าอันเยาว์กว่าวัย ซึ่งนอกจากหน้าตาสะสวยน่ารักแล้ว รมย์รดายังมีรอยยิ้มพริ้มเพราที่ใครเห็นก็เป็นต้องเอ็นดู ยังไม่นับรวมไปถึงร่างเล็กกระหงนน่าทะนุถนอมบอบบาง ประหนึ่งต้องดูแลราวกับไขในหิน

ทว่าประวัติของรมย์รดากลับไม่สู้ดีนัก นอกจากเธอจะเสียพ่อไปแต่เล็กจนต้องใช้ชีวิตกับแม่เพียงลำพังแล้ว เด็กสาวยังเคยเป็นคนเสียสติมาก่อนอีกด้วย

เธอเคยเป็นเด็กเฉลียวฉลาด และควรจะได้ศึกษาต่อในระดับมหาวิทยาลัย แต่เมื่อประสบอุบัติเหตุถูกรถชนจนสมองได้รับการกระทบกระเทือนอย่างหนักถึงขั้นเสียสติ ก็ทำให้เธอต้องพักฟื้นร่างกายรวมทั้งบำบัดอาการทางจิต

หลังจากที่อาการทางประสาทของเธอหายดีแล้ว รมย์รดาก็ต้องพบกับความเสียใจอีกครั้ง เมื่อรู้ว่าแฟนหนุ่มซึ่งเคยคบหากันนั้น ได้ทิ้งเธอไปเมื่อตอนที่เธอยังเป็นคนเสียสติ และเธอยังไม่สามารถเรียนต่อในระดับมหาวิทยาลัยอย่างที่หวังได้ สาเหตุมาจากผลกระทบคราที่ถูกรถชน ทำให้เธอไม่สามารถใช้สมองหนักเป็นเวลาดิตต่อกันนานได้เพราะจะเกิดอาการปวดหัวอย่างรุนแรง หมอจึงสั่งห้ามกิจกรรมทุกอย่างที่ทำให้สมองต้องถูกใช้งานหนัก ดังนั้นเรื่องเรียนหนังสือก็เป็นอันต้องสิ้นสุดเช่นกัน

หลังจากอาการทางประสาททรงตัวได้ไม่นาน แม่ของเธอก็จากไป ทำให้สาวน้อยต้องสู้ชีวิตเพียงลำพัง แต่แล้วในความสิ้นหวังกับชีวิตนั้น ยังมีแสงสว่างจุดรักร่มรำคาขึ้นมาจากความมืดเมื่อหม่อมยาพัชริน ณ อยุธยา ผู้เป็นเจ้าของวังไวคุณท์ในขณะนั้นได้ส่งทนายประจำตระกูลออกตามหาตัวหลานสาว ซึ่งก็คือเธอ ร่มรำคา นั้นเอง

เมื่อทนายประจำตระกูลหาตัวเธอจนพบก็รีบพามาที่วังไวคุณท์ตามคำสั่งของหม่อมยาพัชริน เป็นอันพลิกชีวิตจากเด็กสาวซอมซ่อ กลายมาเป็นคุณหนูแสนสวยในวังไวคุณท์ที่มีพื้นที่กว่าสามสิบไร่ มีคนรับใช้คอยปรนนิบัติ แล้วยังมีลูกพี่ลูกน้องต่างวัยร่วมวังอีกสี่คนคือ

บุรินทร์ ผู้จัดการธนาคารหนุ่มใหญ่ ซึ่งเป็นหลานคนโต ทั้งยังเป็นเหมือนเสาหลักต้นต่อไปของตระกูล ถัดมาคือ ปรีศวิวิศวกรหนุ่มหน้าคมแต่ไม่ค่อยจะแสดงอารมณ์ใด ๆ ทางสีหน้าสักส่วนคนที่สามคือ วิสรุต ทนายหนุ่มที่หม่อมยาหมายมั่นจะให้สืบตำแหน่งเป็นทนายประจำตระกูลต่อ และสุดท้ายคือสองสาวอายุไล่เลี่ยกัน ปัญชลี เลขาประจำตัวหม่อมยา และ พะวงดาว สมบุณย์ชีสาวเปรี้ยวนำสมัยประจำวังไวคุณท์

ส่วนร่มรำคาที่เพิ่งเข้ามาเป็นสมาชิกใหม่นั้น เธอมีอายุน้อยที่สุด เมื่อเข้ามาอยู่ในวังไวคุณท์แล้วสาวน้อยวัยสิบเก้าจึงคิดว่า

หมดเคราะห์กรรมต้องใช้ชีวิตเร่ร่อนแค้นตามลำพังเสียที แต่เรื่องราวทั้งหมดกลับไม่เป็นดังคาด อันเนื่องมาจากเหตุการณ์ร้าย ๆ ได้อุบัติขึ้นทันทีที่เธอก้าวเท้าเข้าสู่วังไวภูณท์ ไม่ว่าจะเป็ความตายของคนใกล้ชิด แมงมุมยักษ์จู่โจม วิญญาณหญิงสาวลึกลับที่มักปรากฏพร้อมกลิ่นกุหลาบสด แล้วยังปีศาจที่ตามหลอกหลอนยามค่ำคืน

รมย์รดาพยายามบอกทุกคนถึงเหตุการณ์ประหลาดที่เธอได้พบในวังไวภูณท์ ทว่าเมื่อบ่อยครั้งเข้า ทุกคนก็ยิ่งมองว่าอาการประสาทของรมย์รดายังไม่หายเป็นปกติและกำลังกำเริบขึ้นเรื่อย ๆ จนแม้ตัวรมย์รดาเองก็ยังถึงกับแอบไม่แน่ใจว่า ตัวเธอได้หายดีจากอาการประสาทแล้วจริงหรือเปล่า หรือหากไม่ใช่ก็แสดงว่าต้องมีใครสักคน พยายามจะเธอเป็นบ้าไปอีกครั้ง...

ในวังไวภูณท์

สำหรับเรื่องวังไวภูณท์นี้ คงพูดได้ว่าเป็นนวนิยายแนวโกธิตที่มีความเป็นไทยผสมผสาน โดยเฉพาะอารมณ์ของวังใหญ่โตโอ้อ่าห่างไกลผู้คนออกมานอกตัวเมือง บรรยากาศภายในวังนั้นเต็มไปด้วยกลิ่นอายของความลึกลับ ซ่อนเงื่อน น่าติดตามและตามติดรมย์รดา ที่เคยเป็นโรคประสาท โดยเฉพาะความน่ารักน่าทะนุถนอมของเธอ เป็นสิ่งที่ทำให้ผู้อ่านต้องลุ่มไปด้วยจนตัวโก่ง

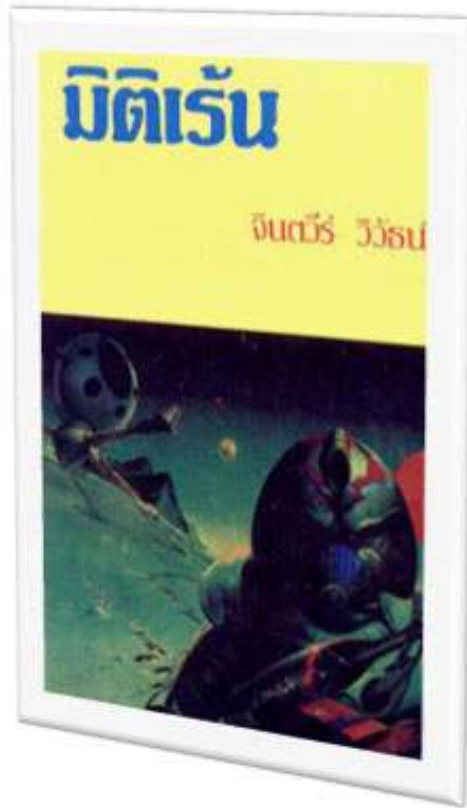
ในช่วงต้นของเรื่องนั้นจะเน้นหนักไปในทางบรรยายความยิ่งใหญ่โอฬารของวังไวฑูรย์ และชีวิตแบบชาววังอันหรูหรา ทว่าการมีผู้อาศัยในวังเพียงไม่กี่คนก็ทำให้รู้สึกได้ถึงความวังเวงไปด้วยในที และจุดสำคัญที่ทำให้ผู้อ่านได้ดื่มด่ำไปกับบรรยากาศของวังอย่างเต็มที่ก็เนื่องมาจาก รมย์รดา เธอเป็นเพียงเด็กปอน ๆ จึงเป็นจุดที่เปิดเราได้พบกับสิ่งต่าง ๆ อันตื่นตาและแปลกตาในวังไปพร้อม ๆ กับตัวรมย์รดาได้อย่างแยกคาย โดยไม่รู้สึกรู้ว่าทั้งหมดนั้นเป็นการขัดเยียดความหรูหราฟู่ฟ่าเลยแม้แต่น้อย

จุดที่เยี่ยมยอดที่สุดในเรื่องวังไวฑูรย์ คือการที่นางเอกเคยเป็นโรคประสาทมาก่อน แต่เธอก็เป็นสาวน้อยที่น่ารักมากทั้งความคิด ความอ่านและการกระทำ รวมไปถึงคำพูดคำจา แม้เธอจะบอบบางแต่ก็มีใจสู้เด็ดเดี่ยว และที่สำคัญที่สุดคือเธอไม่ได้โง่ เพียงแต่เธอใช้สมองคิดไตร่ตรองสิ่งต่าง ๆ มากไม่ได้เพราะมีอาการปวดหัวเข้ามาเป็นอุปสรรค จึงกลายเป็นว่าสิ่งเหล่านั้นทั้งหมดได้กลายเป็นแรงกระตุ้นให้คนอ่านต้องคอยลุ้นและเอาใจช่วยรมย์รดาให้เธอผ่านพ้นเหตุการณ์เลวร้ายต่าง ๆ ไปให้ได้ อีกทั้งยังทำให้เราต้องพลอยเป็นผู้ช่วยของสาวน้อยไปโดยไม่รู้ตัว จากการต้องคอยอ่านและจับผิดพฤติกรรมของคนในวังไวฑูรย์ให้แทนเธอ จึงเชื่อว่าหากใครได้อ่านก็ยากที่จะวางลง

มิตเร้น

ประพันธ์ในนามปากกา จินตวีร์ วิวัธน์

พิมพ์ครั้งแรก พ.ศ. ๒๕๒๗ สำนักพิมพ์โชคชัยเทเวศร์

ภายหลังปรากฏแสงสีแดงอมแสดขนาด ลากเป็นทางยาวบนฟากฟ้า คืบเดือนมืดของบ้าน โลกกำฟ้า ซึ่งผู้พบเห็นก็ไม่ได้ให้ความสนใจ มากไปกว่าปรากฏการณ์สีฟุ้งใต้ธรรมคา ๆ ทว่าไม่นานก็มีสาวสวย รายหนึ่งถูกส่งตัวมายัง โรงพยาบาลศรีบูรินทร์

เธอชื่อ อมราลี ขับรถส่วนตัวมาจากกรุงเทพฯ เพื่อ มาตามหา อมรินทร์ พี่ชายของเธอ แต่ด้วยความไม่ชำนาญเส้นทาง ต่างจังหวัด ทำให้รถของเธอเกิดพลิกคว่ำอย่างกะทันหัน โคร่ง เหล็กทั้งคันยุบยวบลงมากดทับร่าง กว่าจะถึงโรงพยาบาลก็อาการ เป็นตายเท่ากัน

ทันทีที่ทราบข่าว อมรินทร์พี่ชายของเธอพร้อมกับปลัด วาสุเทพ ผู้เป็นญาติจึงรีบรุดมาดูอาการที่โรงพยาบาลอย่างไม่รอช้า ทว่านายแพทย์ พิษณุพันธ์ ผู้รักษาก็ได้แสดงสีหน้าหนักใจให้ทั้งคู่ ได้รับรู้และทำใจไว้ก่อนว่าคงยากหากจะฟื้นคืนนี้

ขณะเดียวกันนั้นเองก็มีชายอีกคนชื่อนายผาน นำตัวส่ง โรงพยาบาลทั้งที่ยังมีสีหน้าและอารามตื่นตกใจไม่หาย เขาโวยวาย เสียงดัง พอให้จับใจความได้ว่าถูกผีตาโผล่ตามฆ่า แต่นายผานก็เฝ้า ตะโรด้นโรงพยาบาลจนหมดต้องให้ยาระงับประสาท

หลังจากอาการสงบแล้ว หมอพิษณุพันธ์จึงรอสอบถาม นายผานที่ฟื้นสติอีกครั้ง คราวนี้ได้ความว่านายผานคนไปเก็บของ ป่าแล้วเจออากาศยานสีเงินขวงรูปทรงเหมือนลูกข้างยักษ์ แล้ว

ทันทีที่เข้าของพาหนะนั้นปรากฏร่างลงจากยานมาให้เห็น นายผานก็วิ่งหนีไม่คิดชีวิต ปากก็ร้องปาวว่าพวกมันคือผีตาไฟ

เหตุการณ์ควรจะจบลงตรงที่นายผานเพื่อหรือสติพื้นเพื่อน หากไม่ใช่อาการของอมราลีที่จู่ ๆ ก็ดีขึ้นนับพลัน เธอฟื้นขึ้นมาอีกครั้งอย่างไม่น่าจะเป็นไปได้ ทว่านอกจากเธอจะจำเหตุการณ์รถคว่ำไม่ได้แล้ว เธอยังจำไม่ได้ทั้งแม่และพี่ชาย แม้แต่ตัวเองเป็นใครก็จำไม่ได้อีกเช่นกัน หลังจากฟื้นขึ้นมาอมราลีก็ราวกับกลายเป็นเหมือนอีกคนไป ไม่ใช่คนเดิม

เมื่อหมอบถามถึงเหตุการณ์รถคว่ำ เธอก็เอาแต่พร่ำบอกว่าตัวเธอ นั้นได้ขับยานแอซด้าอัลฟา ๒ มาจากดาววัลแคนเพื่อสำรวจหลุมดำในอวกาศ แต่เผชิญพลัดออกนอกเส้นทางและเชื้อเพลิงเกิดรั่วจนต้องร่อนลงหาแหล่งเดิมพลังงาน

เพียงเท่านี้ก็ทำให้ใครต่อใครงุนงงไปตาม ๆ กัน หากไม่ใช่หลังจากวันนั้นเริ่มมีคนพูดถึงผีตาไฟบนภูเขามากขึ้นจนทำให้หมอบพิชญูนทร์เริ่มเอะใจถึงอะไรบางอย่าง จึงได้ชวนปลัดวาสุเทพและอมรินทร์ขึ้นเขาไปเพื่อหาคำตอบ ซึ่งที่นั่นเขาก็ได้พบกับร่องรอยของภูเขาถูกเผาไหม้เป็นวง คล้ายร่องรอยยานอวกาศลงจอด ทว่าไม่มีใครรู้ว่าพวกเขากำลังถูกจับตามองจากสิ่งมีชีวิตนอกพิภพ หรือที่นายผานเรียกมันว่าผีตาไฟ มีร่างกายสูงใหญ่หมึ่มากกว่ามนุษย์ และที่สำคัญคือใบหน้าอันหน้าอันชวน

สขคสของของมันที่มีเพียงดวงตาปูดโปนแดงกำ ดวงหน้ายับยับ
ปราศจากจมูก ปากฉีกสุดถึงรูหู และผมเผ้ารุงรังสีแดงเพลิง มัน
คอยจ้องมองอยู่ในชุดอวกาศสีเงินขวงแต่ไม่มีเครื่องเครารุงรัง
เหมือนอย่างชุดอวกาศของมนุษย์

นามของมันออกเสียงได้ว่า อักแซม และส่งสาส์นกร้าวถึง
มนุษย์ชาวศรีบรินทร์ให้ส่งตัว วาตา คีนให้มัน มิเช่นนั้นแล้วมันจะ
ถล่มอำเภอศรีบรินทร์นี้ให้ราบเป็นหน้ากลอง

แล้วหมอพิษญेत्र ปลัดวาสุเทพ รวมถึงอมรินทร์ จะทำ
เช่นไรในเมื่อ วาตา นั้นยังอ่อนแรงและหลับใหลอยู่ในตัวของ
อมราลี

สำหรับเรื่องมิติเร้นนี้ เป็นนวนิยายวิทยาศาสตร์ที่ได้รับการจัดให้
เป็น ๑ ใน ๘๘ หนังสือดีวิทยาศาสตร์ไทย จากโครงการวิจัย
หนังสือดีวิทยาศาสตร์ของกรมวิชาการและสำนักงานกองทุน
สนับสนุนการวิจัย โดยคัดเลือกจากหนังสือแนววิทยาศาสตร์ที่
ตีพิมพ์เป็นเล่ม มีเงื่อนไขคือต้องเขียนโดยชาวไทย และรวมเล่ม
พิมพ์ตั้งแต่ยุคสุโขทัย จวบถึงปี พ.ศ. ๒๕๓๖ เท่านั้น

จากการได้อ่านเรื่องมิติเร้นก็คาดว่า สิ่งที่ทำให้ได้รับเลือก
เป็นหนึ่งใน ๘๘ เล่ม น่าจะมาจากกรณีที่ อ.จินตนา เขียนโดยใช้
ข้อมูลจริงทั้งหมด ไม่ว่าจะเป็นดาววัลแคน ที่เคยมีรายงานการพบ

จริงในยุคดังกล่าวซึ่งเชื่อกันว่าโคจรอยู่ใกล้กับดาวพุธ และเป็นดาวที่อยู่ใกล้กับดวงอาทิตย์จนไม่น่าจะมีสิ่งมีชีวิตใดอาศัยอยู่ได้ และสิ่งมีชีวิตทรงภูมิปัญญาที่ปรากฏในเรื่องได้ประกาศว่าตนมาจากดาววัลแคน ดังนั้นจึงมีสิทธิ์ที่ทนต่อการแผ่เผาของดวงอาทิตย์และเป็นที่มาของไฟฟ้า

นอกจากข้อมูลจริงของดาววัลแคนที่จะพบในเรื่องแล้ว ยังมีแนวคิดทางประจักษ์วิทยาเกี่ยวกับการเดินทางของจิตที่ได้หยิบยกมาเสริมถึงความสามารถอื่น ๆ ของชาววัลแคนนิสอีกด้วย

จึงไม่น่าแปลกใจที่จะได้รับเลือกให้เป็น ๑ ใน ๘๘ หนังสือตีพิมพ์ในยุคนั้น แม้จะไม่ใช่นวนิยายวิทยาศาสตร์ประเภทฮาร์ดไซไฟก็ตาม แต่ในแง่ของแนวคิดและพล็อตเรื่องแล้วก็นับว่ามีดีเกินเป็นนวนิยายไทยที่มีความล้ำยุคมากทีเดียว แม้นับจากปีที่พิมพ์กระทั่งมาถึง ณ ปัจจุบันนี้จะหลายสิบปีล่วงมาแล้ว ทว่าตัวเนื้อหาของนวนิยายก็ยังไม่ถือว่าล้าสมัยเลยแม้แต่น้อย

ผาโห่งพราย

ประพันธ์ในนามปากกา จินตวีร์ วิวัชณ์

พิมพ์ครั้งแรก พ.ศ. ๒๕๒๗ สำนักพิมพ์โชคชัยเทเวศร์

เปรี๊ยะ!

กัมปนาทของเสียงปี่นกกิ่งก้องขึ้นท่ามกลางความเงียบสงัด
นัดแรกยังไม่ทันจางเสียง นัดที่สองก็ตามติดมาทำลายความสงัด
ของไร่กว้างเชิงเขา นั่นคือเสียงปี่นงของ ชงรบ รัตนชัย ข้าราชการ
หนุ่มหล่อวัยยี่สิบหก

ชงรบ มาเยี่ยมเพื่อนที่ต่างจังหวัด ซึ่งเขาได้เดินเล่นลัดเลาะ
ไร่สวนมาเรื่อยจนพบสถานที่ที่ปลอดภัย โดยเบื้องหน้านั้นมีผาสูง
ชะง่อน รูปร่างคล้ายนกกระพือปีก ชาวบ้านจึงเรียกกันติดปากว่า
ผาแระงเฒ่า

เมื่อเห็นว่าไม่มีใครแล้ว จึงสบโอกาสให้ชงรบได้ลองปี่น
กระบอกใหม่ที่เพิ่งซื้อมาจากกรุงเทพฯ หลังจากได้ลองยิงเล่นดู
สองนัด ก็ปรากฏว่ากระสุนสั้นเข้าไปชะง่อนกระเซาะเอาหินจน
แตกเป็นโพรงเล็ก ๆ พลันกลุ่มควันดำมุกขมัวกลืนกับยามมืดจึง
กระจายออกมาจากโพรงนั้น

วิชาญ เพื่อนรักที่เป็นเจ้าของไร่รับวิ่งมาดูทันทีหลังได้ยิน
เสียงปี่นง เขาหันหันดึงตัวชงรบออกมาจากบริเวณผา พร้อมกับ
เล่าเรื่องชวนผวาที่ชาวบ้านแถบนี้พากันลือให้หนานูเกี่ยวกับผา
แระงเฒ่า ที่ไม่มีใครกล้าเข้ามาล่าสัตว์ไกล เพราะชาวบ้านต่างเชื่อว่า
ผาแห่งนี้เป็นที่สะกดวิญญาณของผีร้ายเอาไว้ แต่ชงรบกลับเห็น
เป็นเรื่องตลก และยืนยันหนักแน่นว่ากลุ่มควันที่ลอยออกมานั้น

คือเศษหินที่แตกกระจายจากแรงกระทบของกระสุนปืนมากกว่า
จะเป็นเรื่องเหลวไหลพรรค์นั้น

กว่ารู้ว่าเรื่องที่บ้านลือเป็นความจริง พญาโหงพราย ก็
ออกมาอาละวาดฆ่าคนเป็นว่าเล่นแล้ว ซึ่งคนที่สังเวทความ
โหดเหี้ยมของผีร้ายเป็นรายแรกก็คือคนงานในไร่ของวิชาญเอง
ส่วนวิชาญเองก็โดนด้วยเป็นรายที่สอง แต่เคราะห์ดีที่ยังไม่ถึงแก่
ชีวิต

อดีตนานมาแล้ว มันเคยเป็นหมอผีชั่วร้ายจนใครต่อใคร
หวาดหวั่นถึงขั้นต้องให้หมอผีด้วยกันรุมฆ่า และเพื่อเป็นการ
สะกดอาถรรพณ์ จึงต้องแยกหัวกับตัวของมันออกจากกัน นำไปฝัง
ไว้คนละที่ กระทั่งครบมายังปีนเล่นถูกชะง่อนผาเข้า สะกดจึง
คลายออกให้มันได้อาละวาดตามหาหัวตัวเองอย่างบ้าคลั่ง พร้อม
กับออกไล่ล่าขจร เพราะมันได้สาบานกับตัวเองไว้อย่างคั่งแค้น
ว่า ใครก็ตามที่ปลดปล่อยมันออกมาได้ มันจะสนองคุณให้อย่างสา
สมด้วยกรรมฆ่าคน ๆ นั้นเป็นการตอบแทน

พญาโหงพรายร่างสูงใหญ่แต่คอด้วนกุดออกอาละวาด
กระทั้งพบกับ ประติมา เพื่อนของขจรที่มาไร่ด้วย มันจึงรีบเข้า
สิงในร่างประติมาทันที และประติมาก็เดินทางกลับกรุงเทพฯ ไป
โดยไม่เฉลียวใจแม้แต่น้อยว่า ตัวเขากลายเป็นพาหะให้กับผีร้าย

เพื่อการออกตามหาสิ่ง ๆ หนึ่ง ซึ่งจะช่วยให้มันกลับมามีฤทธิ์เดช
เพิ่มพูนได้อย่างไม่จำกัด นั่นก็คือหัวของมัน

ขณะเดียวกัน พิมพิรา พิชัยศ สาวสวยระดับนางแบบ เธอ
เพิ่งกลับมาจากเมืองนอกได้ไม่นานและมาพักกับญาติที่ต่างจังหวัด
ก็เจอดีเข้าเช่นกัน หัวสของเน่าเฟะผุดขึ้นจากใต้ดินเข้าครอบงำและ
บงการให้เธอนำหัวเน่า ๆ ใส่กล่องขึ้นรถไฟไปยังกรุงเทพฯ ด้วย

ทั้งสองจึงได้กลายเป็นผู้นำชิ้นส่วนของผีร้ายมาพบกันโดย
มิได้นัดหมาย และวันที่หัวกับตัวมารวมกัน ก็คือวันตายของขงรบ

สำหรับเรื่องผาโหงพรายนี้ แม้จะเป็นเรื่องผีเต็มขั้น แต่ภายในตัว
บทนิยายก็ยังมีกรนำเอาหลักการทางวิทยาศาสตร์เข้ามา
สอดแทรก ซึ่งเป็นสิ่งที่ขงรบและเพื่อนต่างก็ตั้งประเด็นถกกันว่า
ผญาโหงพราย หายตัวไปมาได้อย่างไร มันเป็นผีหรือเป็นอสุรกาย
กันแน่ เพราะถ้าเป็นผีมันก็ต้องไม่มีกายที่เป็นสสาร ทว่าทุกครั้ง
ที่มันปรากฏตัว มันกลับมีรูปกายให้ใครต่อใครได้เห็นเต็มสองตา ซึ่ง
ตรงนี้ในตัวบทนิยายจะเน้นไปที่เรื่อง เงาม ของผญาโหงพรายมาก
เป็นพิเศษ ก็เพื่อให้เราเะใจตามว่า มันเป็นผีแล้วมันมีเงาได้
อย่างไร หรือถ้ามันเป็นอสุรกายมีร่างกาย มันก็ไม่น่าจะหายตัวไป
ไหนมาไหนได้อย่างวิญญูญาณ และที่ไม่น่าเป็นไปได้ที่สุดก็คือการ
เข้าถึงคนแบบผี

รูปลักษณะของมันจึงชวนให้ฉันเป็นอย่างมาก ว่าตกลงมันเป็นปีศาจประเภทไหน ซึ่งในจุดนี้ จะได้รับการอธิบายให้หายข้องใจโดยอ้างอิงกับหลักการทางวิทยาศาสตร์ พญาโหงพราয়ใช้วิธีสลายตัวเองเป็นอนุภาคขนาดเล็กจำนวนมาก เพื่อเกาะติดไปกับคนที่เป็นเป้าหมาย ดังนั้น อ.จินตนา จึงเลือกใช้คำว่า ‘พาหะ’ สำหรับผู้ที่ตกเป็นร่างเกาะติดของพญาโหงพราয়ในลักษณะที่มีชีวิตเข้าบ้าน ที่เป็นแหล่งอาศัยของปรสิต

แม้เป็นเพียงจุดเล็กจุดน้อย แต่ อ.จินตนา ก็แสดงให้เห็นถึงความเอาใจใส่ในการคัดสรรคำให้สอดคล้องกับเนื้อเรื่องได้อย่างลงตัวที่สุด

facebook.com/mirayebook

ประวัติ อ.จินตนา โดยย่อ

จินตนา ปิ่นเฉลียว (นามสกุลหลังสมรสคือ ภักดีชายแดน) เป็นชื่อและนามสกุลจริงของ จินตกวีนักเขียน หลากนามปากกาที่มีผลงานมากมายทั้งกวีนิพนธ์และบทประพันธ์นวนิยาย โดยเฉพาะนามปากกา ‘จินตวีร์ วิวัชณ์’ ได้สร้างชื่อเสียงให้แก่ อ.จินตนา ในแวดวงนวนิยายระทึกขวัญเป็นอย่างมาก แต่ก่อนที่จะมาจับงานด้านประพันธ์นวนิยายนั้น สมัยที่ อ.จินตนา ยังเป็นนักศึกษาคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้เคยมีชื่อเสียงในฐานะกวีหญิงฝีปากกล้า ถึงขั้นเลื่องลือไกลออกไปนอกรั้วอุดมศึกษา จากการชนะเลิศงานประกวดชุมนุมกลอนชาวบ้านทางโทรศัพท์แห่งประเทศไทยที่วีช่อง ๔ จนมีผู้กล่าวยกย่องว่าเป็น นักกลอนแห่งกรุงรัตนโกสินทร์ กระทั่งได้หันมาจับงานประพันธ์นวนิยาย อ.จินตนาจึงกลายมาเป็นนักเขียนนามอุโฆษ สร้างชื่อเสียงจากงานเขียนแนวระทึกขวัญที่มีความโดดเด่นเฉพาะตัวจากการหยิบยกเอาตำนาน ผีศาจ ความเร้นลับ หรือความเชื่อโบราณ มาผูกเข้ากับเรื่องราวร่วมสมัยจนเกิดเป็นบทประพันธ์ที่ฉีกแนวจากนวนิยายทั่วไปเป็นอย่างมาก รวมทั้งการนำเรื่องราวของศาสตร์นานาแขนง อาทิ ปรจิตวิทยา จิตศาสตร์ พฤกษศาสตร์ หรือแม้แต่ โสยศาสตร์ เข้ามาผนวกกับวิทยาศาสตร์และความสยองขวัญอันชวนระทึก จนเกิด

เป็นนวนิยายวิทยาศาสตร์ระทึกขวัญที่มีความเหนือล้ำกาลเวลา ชนิดไม่ว่าจะผ่านไปกี่สิบปี ความทันสมัยของตัวเนื้อหาก็ก้าวหน้ายิ่ง นำทิ้ง ระคนไปกับความระทึกอันเป็นอารมณ์หลักของเรื่อง ซึ่งมีจุดเชื่อมโยงกันได้อย่างลงตัว หรือแม้กระทั่งงานเขียนแนวจินตนิยายร่วมสมัยที่นำเอาข้อมูลต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็น ประวัติศาสตร์ โบราณคดี อารยธรรมโบราณ เทพปกรณัม อสุรกาย ภูติผี มาผนวกเข้ากับความเป็นไทยได้อย่างแยบคายและผสมกลมกลืน

ที่สำคัญบทประพันธ์นวนิยายเกือบทุกเรื่องของ อ.จินตนา ยังถูกนำไปสร้างเป็นภาพยนตร์โทรทัศน์มาแล้วแทบทั้งสิ้น อาทิ ศิรชะมาร, สาบนรสิงห์, คฤหาสน์ดำ, ขุมทรัพย์โสมประภา, อมฤตาลัย, สุสานภูตสวรรค์, มฤตยูเขียว, วังไวคุณท์, อาศรมสาง, บ้านศิลาทราย, มายาลวง, มายาพิศवास รวมถึงเรื่อง บุปผาเพลิง ที่ได้รับการสร้างเป็นละครวิทยุ

จากความสำเร็จดังกล่าวข้างต้น เป็นเครื่องยืนยันถึงความสามารถของ อ.จินตนา ได้เป็นอย่างดี ไม่ว่าจะเป็นด้านกาพย์กลอน หรือแม้แต่ในด้านการประพันธ์นวนิยาย และคงไม่เกินเลยนักกับคำขานที่ว่า อ.จินตนา คือนักประพันธ์ชั้นนำคนหนึ่งของเมืองไทย แต่จะมีสักกี่คนที่รู้ว่า นวนิยายชวนระทึกขวัญทุกชิ้นจะมาจากจินตกวีนักเขียนหญิงที่เป็นคนกลัวผีมากเสียจนถูกขนานนามให้เป็น ราชนิยายผีที่กลัวผีที่สุดแห่งสยามประเทศ

อ.จินตนา เกิดที่โรงพยาบาลศิริราชเมื่อวันที่ ๖ เมษายน พ.ศ. ๒๔๘๕ เริ่มเขียนกลอนตั้งแต่อายุราวสิบปีและส่งผลงานไปยังนิตยสารอย่างสม่ำเสมอ จนมีผลงานลงในนิตยสารชัยพฤกษ์ และครูณสาร กระทั่งเข้าเรียนในระดับอุดมศึกษา อ.จินตนา จึงทุ่มเทให้กับงานด้านกวีนิพนธ์ยิ่งขึ้นและได้รับรางวัลในการประกวดร้อยกรองของมูลนิธิ จอห์น เอฟ. เคนเนดี สาขาวรรณคดีถึงสองปีซ้อน

ในส่วนของร้อยแก้ว อ.จินตนา เริ่มเขียนเรื่องสั้นตั้งแต่สมัยเรียนมัธยม ซึ่งเรื่องสั้นเรื่องแรกคือ ‘บานเย็น’ ก็ได้ลงตีพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ไทยใหม่ ต่อมาขณะยังเรียนอยู่ชั้นปีที่สองคณะอักษรศาสตร์ อ.จินตนา ได้ส่งเรื่องสั้นแนวลึกลับเรื่อง ‘ยังไม่เสื่อมเสียงมนต์’ เข้าประกวดและได้รับรางวัลโบสถ์ฟ้าของนิตยสารสยามสมัย ถือเป็นจุดเริ่มต้นของการจับงานเขียนแนวลึกลับระทึกขวัญเป็นครั้งแรกก่อนจะก้าวขึ้นมาโด่งดังในนามปากกา ‘จินตวีร์ วิวัธน์’ และถึงแก่กรรมด้วยโรคมะเร็งตับในวันที่ ๒๔ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๓๑ รวมอายุได้ ๔๖ ปี

นามปากกาของ อ.จินตนา ที่ใช้ในงานประพันธ์กว่าสี่สิบเรื่อง

จินตวีร์ วิวัธน์

กำฟ้า เพื่อนจันทร์

หทัยธรณี

สการะวาที

พร พิษณุเทพ

พวงอุบล ปิ่นวิวัธน์

ศรีจิตรา

จานิน

จินตภา

วรมินตรา

ไดโนเสาร์ (เด็ก)

ไอคิว 45

เรียบเรียงประวัติจาก :-

นิตยสารถนนหนังสือ พ.ศ. ๒๕๒๘ : ฉบับที่ ๑๐ ประจำเดือนเมษายน

หนังสือเล่มสุดท้าย พ.ศ. ๒๕๔๑ : ต้นสกุล สู่ย

เกร็ดชีวิตนักเขียนผี พ.ศ. ๒๕๕๐ : ชุมชนคนกับผี

สยามดารา พ.ศ. ๒๕๕๒ : ฉบับออนไลน์ ประจำเดือนพฤศจิกายน

นักเขียนชาวไทย พ.ศ. ๒๕๕๒ : วิถีพิเศษ สารานุกรมเสรี

